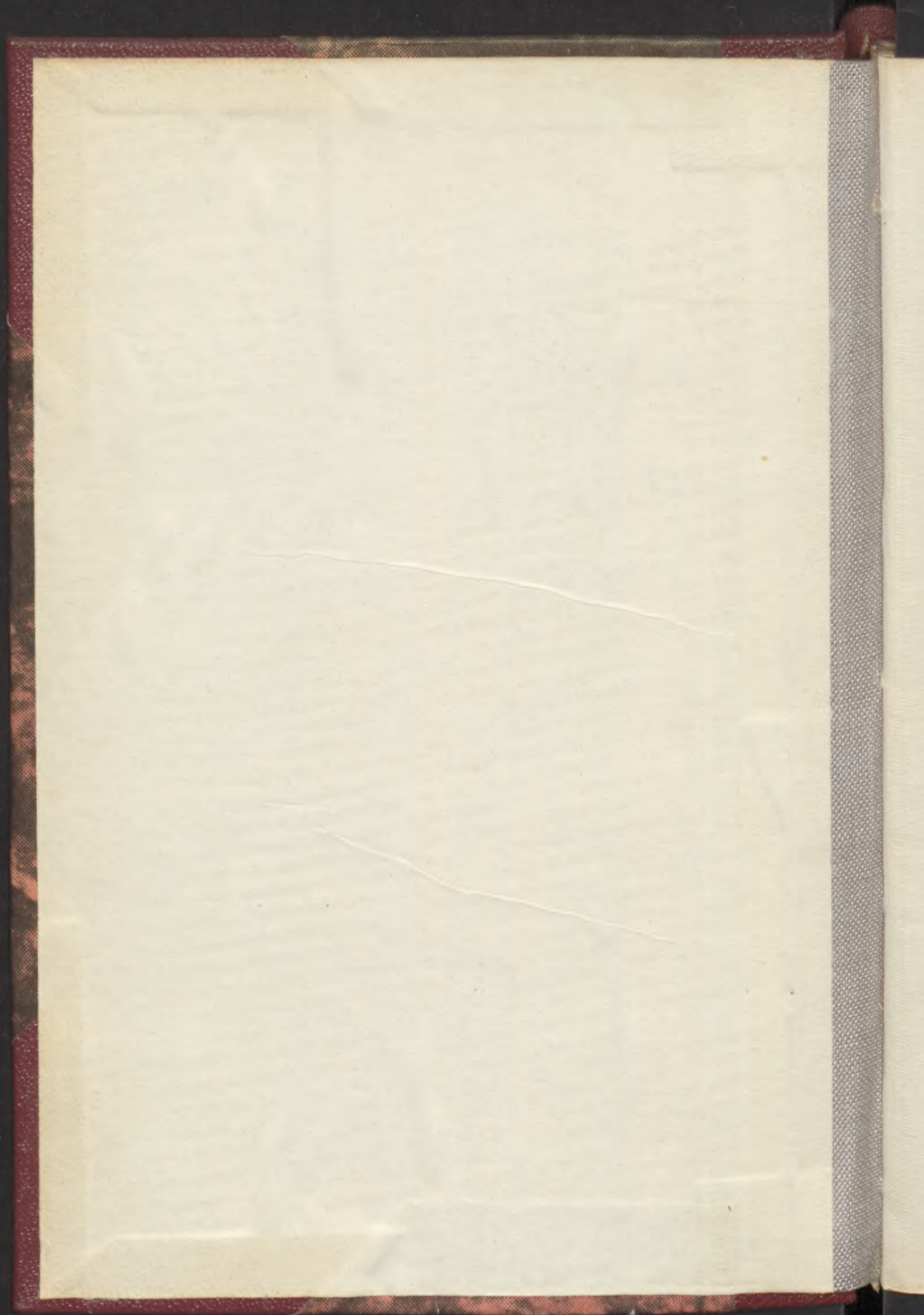
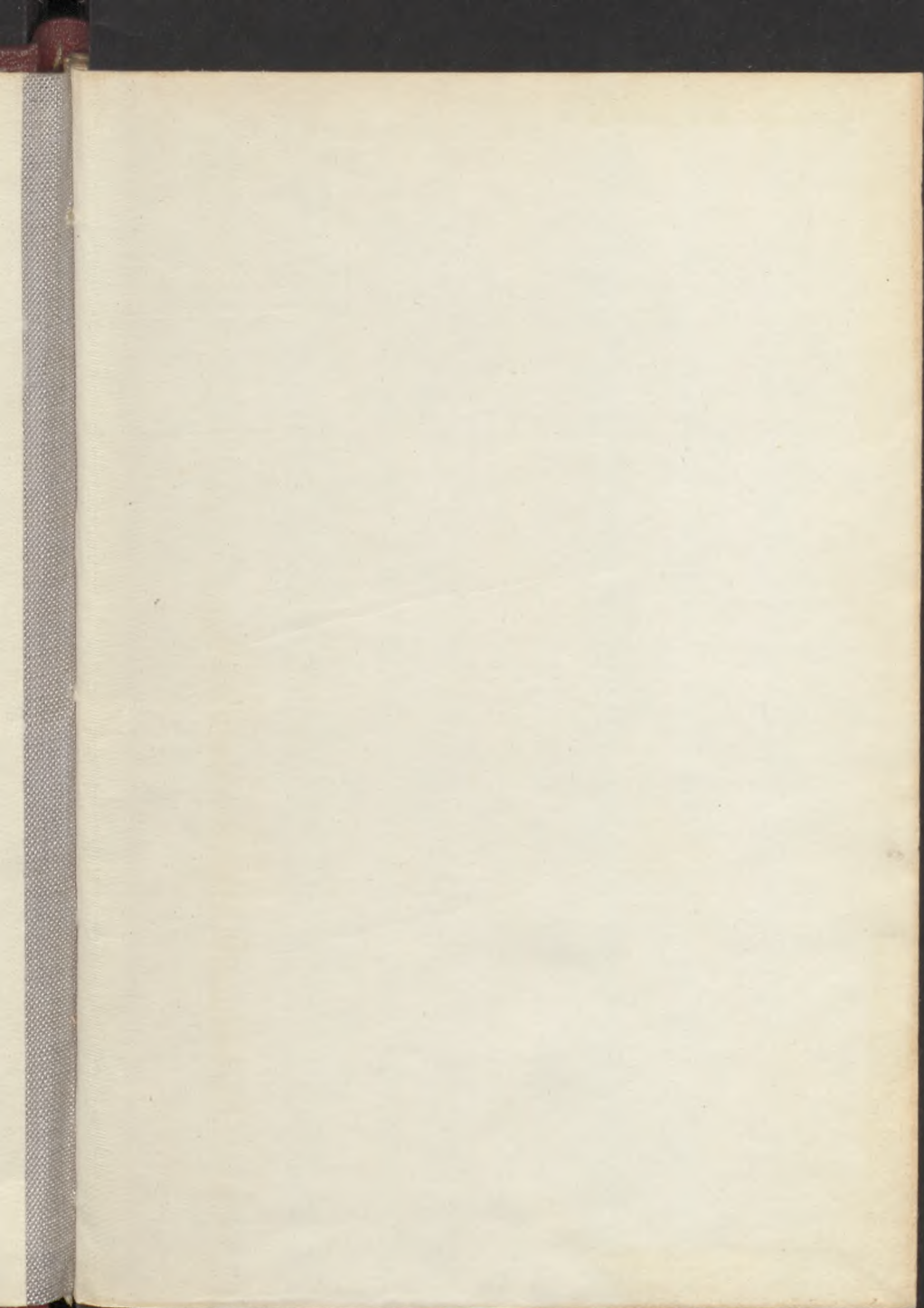

.....
10.281

OSZK

.....
13
.....

1852

DÁNIELNÉ LENGYEL LAURA
ORMÁNYOS TÖFI
ÉS A NAGY
FEHÉR ELEFÁNT

10.281

/13

SINGER ÉS WOLFNER IRODALMI INTÉZET R.T. KIADÁSA, BUDAPEST

NOT RECORDED

THREE SEVEN

ORMÁNYOS TÖFI ÉS A NAGY FEHÉR ELEFÁNT

Írta

DÁNIELNÉ LENGYEL LAURA

MÜHLBECK KÁROLY RAJZAIVAL

BUDAPEST

SINGER ÉS WOLFNER IRODALMI INTÉZET R.-T.
KIADÁSA

10. 281 / 13

Budapesti Hírlap nyomdája.

ELSŐ FEJEZET.

Ormányos Tőfi az iskolában.

Ormányos Tőfi, a kis fiók elefánt már ötödik éve koptatta az iskolapadot.

Az iskolai élet hasonlatos az akadályversenyekhez. Itt is, ott is ravasz akadályok várják a szegény tanulót. Némelyik keresztül evickél, — némelyik meg elbukik. Így hát senki se csodálkozzék azon, hogy Tőfi ötévi iskolapadkoptatás után még csak a negyedik osztályban szívtá magába a sok tudományt.

De Tőfi azért ügyes gyerek volt, — legalább is Vizilóék Vastagbőrű Rikijéhez képest, aki az iskolabjárást jóval Tőfi előtt kezdte meg s ime most mégis együvé kerültek a negyedik b) osztályban.

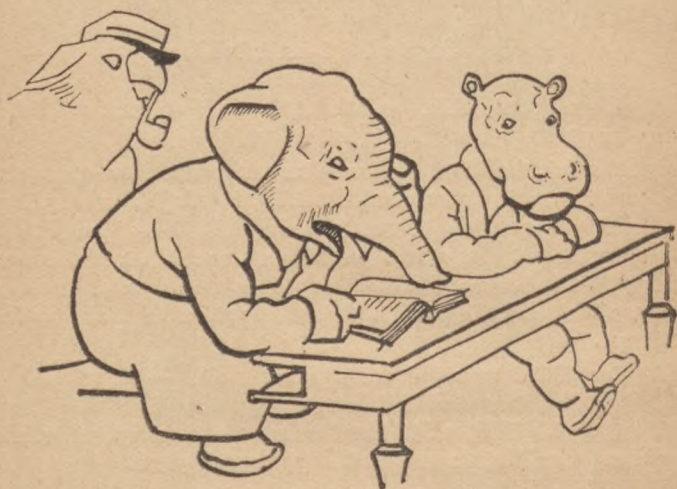
Az iskola, ahová Tőfi járt, az őserdő egyik szép nagy tisztásán volt. Kakadú Károly bácsi, az öreg iskolaszolga éppen kiabálni kezdte: Nyolc óra! Mindenki üljön a helyére! — mikor Tőfi nagy lihegve megérkezett. Barátja és szomszédja, Vastagbőrű Riki már ott ült helyén és szorgalmasan tanulta a leckét.

— No, Riki, — kérdezte Tőfi izgatottan, — tudod a leckét?

Mert Bagoly néni, az öreg rövidlátó tanítónéni tegnapelőtt kijelentette, hogy ma, azaz szombaton azok fognak felelni, akik négyes és ötös között állnak. Aki jól felel, kijavíthatja rossz osztályzatát, de aki nem tud, az megbukik. A bukásra állók között pedig

elsősorban Vastagbőrű Richárdot és Róka Róbertet nevezte meg.

Rikiben, ha későn is, de mégis csak felébredt a búzgóság és a szép napsütéses júniusi idő ellenére egész délután szorgalmasan magolt, csak éppen uzsonnatájt hengergette meg magát egy kicsit a tő-

ban. De Róka Róbi, akinél nagyobb imposztor nem akadt az egész őserdőben, tanulás helyett társaival hancurozott s a derék Gágogó családot kergette meg és a hároméves kis Gágogó Gergelyt csak Foxi Feri szabadította ki körmei közül.

Róbi aztán elment Vastagbőrűékhez, — hogy Rikit egy kissé felbosszanthassa. A könyv fölé hajolva találta, amint fülét befogva magolt. (Mert Riki derék gyerek volt, jószívű, igazságos természetű, de ami igaz, igaz, az esze kissé lassan forgott.)

— No, Riki, igazán senki sem szólhat egy szót sem ellened, olyan szorgalmasan tanulsz, — kezdte Robi a gúnyolódást. Ha meggondolom, hogy ez az egész szép nyári délután, meg a tegnapi is, kárba vesztett számodra. Pedig hát, milyen jó lenne a vízben hűsölni ebben a nagy melegben, — s ehelyett — —

Riki nem volt olyan nehézfejű, hogy át ne látott volna a szitán.

— Haj, Robi pajtás, mi ketten, te, meg én a saját kárunkból tudhatjuk, hogy nem valami kellemes dolog az osztályismétlés. De még a pótvizsga sem. El is akarom kerülni s azért tanulok ilyen szorgalmasan,

— No látod, éppen ez a különbség kettőnk között, — vágott vissza a tökéletlen Róka gyerek. Én tegnap se, ma se csináltam semmit s mégis jól fogok felelni, ha Bagoly néni felszólít. Meglátod, úgy fújom a leckét, mint a vízfolyás.

Riki úgy tett, mintha nem bosszankodnék s újra nekilátott a tanulásnak. De valójában nagyon fúrta az oldalát a dolog s most reggel első dolga volt, hogy elmesélte barátjának és szomszédjának, Ormányos Tőf-Tőfinek.

— Ugyan, mit törödsz vele, hiszen nálánál hazugabb gyerek nincs is az egész őserdőben, — véleményezte Tőfi. — Miért nem mondtad meg neki, hogy kiki söpörjön a saját háza előtt és? — —

Nem folytathatta tovább, mert Bagoly néni belépett az osztályba. A láрма egyszeribe elcsitult, Mackó Muki, Farkas Feri, akik a tábla előtt verekedtek, eszeveszetten rohantak helyükre.

— Micsoda lármát csaptatok megint, gyerekek. — szólt reájuk szigorúan a tanítónéni. Szégyeljétek magatokat! Ilyen nagy fiúk és még mindig nem jött meg az eszetek!

Aztán leült és kijelentette:

— Na, ma nagy felelés lesz.

De mivelhogy igen rövidlátó volt, táskájába

nyúlt, ókuláréjáért. De hiába turkált a táskában, a szemüveg nem volt benn.

— Eridj fiam, Foxi Feri és nézd meg, nem felejtettem-e a folyosón? Szólj Kakadú bácsinak is, hogy nézzen ő is utána.

Foxi Feri szolgálatkészen elszaladt s kis vártatva lihegve tért vissza azzal a hírrel, hogy a szemüveget sehol sem találják.

— Otthon felejtettem volna a szemüvegemet? Ejnye, ejnye, — és Bagoly néni bosszankodva csóválta fejét. — Hatvan esztendeje már, hogy tanítok, de ez még soha, soha meg nem történt velem.

Idegesen pislogott, mert rövidlátó volt szegény feje, nagyon rövidlátó.

— No már mindegy. Ami megvan, megvan. Ha otthon felejtettem, hát otthon felejtettem. Felelni fogtok, mégpedig először azok, akik négyes és ötös között állnak. Vastagbőrű Richárd!

Riki felpattant, de előzőleg még oldalba lökte Tőfit: Te! Sűgj! Ha nem tudok valamit, majd beléd rúgok. Les lesz a jel.

— Ajaj, — gondolta magában Tőfi, — tele leszek én akkor hamarosan kék meg zöld foltokkal. Riki lába belefárad a sok rúgásba, ha mindig jelt akar adni, valahányszor nem tud valamit.

De a nagy szorgalomnak, meg a rúgdalódzásnak mégis csak megvolt az eredménye. Riki, egészen jól felelt s Bagoly néni kijelentette:

— Megmondtam én mindig, hogy csak igyekezni kell. A szorgalmas munkának van látszatja. Leülhetsz, Vastagbőrű.

Riki nagyboldogan leült. Nem lesz már bukás, nem kell félni az ötöstől, sem Vastagbőrű bácsi apai fenyegetésétől.

A következő felelő Róka Robi volt. Az imposztor rókagyerek szépen kinyitotta a könyvet, hasznot húzva abból, hogy a rövidlátó Bagoly néni szemüveg nélkül nem kaphatja rajta, szórul-szóra kiolvasta a könyvből a leckét.

Bagoly néni helyeslőleg bólogatott és nagyon megdicsérte Robit, aki kiváló szorgalmával jóvátette, helyrepótolta azt, amit év közben hibázott, mulasztott. De Tőfi odasúgta szomszédjának:

— Sose egyek több rizst, ha nem ez a semmirekellő dugta el a tanítónéni szemüvegét...

— Én is azt hiszem, — súgta vissza Riki. — Azért büszkélkedett úgy tegnap, hogy ő egy szót sem tanul s mégis kitűnően fog felelni és...

— Csend legyen, — kiáltott Bagoly néni, kinek csak a szeme volt rossz, de a füle az pompásan működött. Csend legyen, mert különben az egész osztálynak kettést adok magaviseletből.

Riki és Tőfi elhallgattak és Bagoly néni most már az osztály legjobb tanulóját, Foxi Ferit szólította fel felelésre. Foxi Feri úgy fujta a leckét, mint a vízfolyás, Vastagbőrű Riki pedig álmélkodva hallgatta, azon gondolkozva, hogy férhet be ez a sok tudomány a Foxi Feri kis fejébe?

MÁSODIK FEJEZET.

Nagy nap a vizsga napja.

A közmondás azt tartja, hogy nyugtán dícsérd a napot. Róka Robi nagyügyesen megúsza felelését s otthon eldicsekedett, hogy kijavította ötösét. De hátra volt még a vizsga izgalmas napja, melyet a Ravaszdi ugyanazzal a csellel akart megúszni.

A vizsga nagy izgalomban tartotta az őserdő csemetevilágát. Tőfi, akit máskor mindig csak egy dézsa hidegvíz fenyegető ígéretével tudott Ormányos néni az ágyból kihúzni, a vizsga napján már félhétkor talpon volt. A reggeli sem ízlett úgy neki, mint rendszeren s teje felét meghagyta, a tízórait meg éppenséggel otthon is elfelejtette s a szegény Ormányos néninek utána kellett szaladni nagy lelkesedéssel.

Tőfi az utóbbi időben egészen szorgalmas diák lett. Tudta ő, jól tudta, hogy a bizonyítványon fordul meg, elmehet-e nyáron ő is a cserkészcsapattal.

Az ifjú elefántok cserkészcsapata nagy utazásra készül nyáron, körül akarják járni az egész őserdőt. Tőfi leghőbb vágya volt, hogy velük tarthasson. S Ormányos bácsi kijelentette, hogy ha a bizonyítvány jó lesz, megengedi, hogy Tőfi is velük mehessen.

A gyerekek ünnepi matróruhájukban már mind-mind ott ültek helyeiken. Mindenki lázasan tanult, még a tiszta kitűnő Foxi Feri is. Csak Róka Robi ült nyugodtan a helyén s azzal mulatott, hogy az előtte ülő Medve Sanyi hátát szurkálta a vonalzóval.

Nyolc óra elmúlt már, de Bagoly néni még mindig nem jött be az osztályba. Szegény kétségbeesetten kereste mindenütt szemüvegét, melyet Róka Robi nagyügyesen újra eltüntetett. Így akarta az imposztor újra megúszni a felelést.

Bagoly néni kétségbeesetten futkosott fel és alá s tízszer is elmondta: de hiszen itt volt! Az imént még

itt volt a szemüveg. Meg nem foghatom, hogy tünhetett el?

Az iskolaszolga, Kakadu Károly, mindent tűvé tett, de hiába.

Robi nagy örömeire Bagoly néni végül is szemüveg nélkül jött be az osztályba.

— Gyerekek, sehol sem találom a szemüvegemet. Azért arra kérlek fiam, Foxi Feri, hogy szedd a négy lábadat a nyakad közé, szaladj el az édesanyámhoz és kérd el tőle a másik szemüvegemet.

A szolgálatkész Foxi Feri fürgén felugrott és úgy szaladt, mint a szélvész, hogy a megbízatást minél gyorsabban teljesítse, de Róka Robinak ugyancsak megnyúlt a képe és ábrázata felette savanyú kifejezést öltött. Hát még mikor kisvártatva Foxi Feri lihegve és nyelvét lógatva megjelent a szemüveggel, Bagoly néni feltette orrára, körülnézett és az első, akit felhívott, ő volt.

— Róka Róbert! — És Robi egy árva szót sem tudott.

Borítsunk fátyolt a most következő kínos jelenetre. Bagoly néni nem esett a feje lágyára s hamarosan rájött, hogy ki tüntette el kétízben is a szemüvegét?

Róka Robi azt mesélte ugyan később unokatestvéreinek, hogy Bagoly néni igazságtalanul haragszik reá és az osztályzásnál összetévesztette valakivel. Állítása szerint papája nem is haragudott a bukásért, sőt kárpótlásul szép ajándékot vett neki.

Ezzel szemben megbízható személyek (elsősorban a szomszédban lakó Medve Feri és Vastagbőrű Riki) azt állítják, hogy Robit alaposan elnászpángolták, sőt mi több, az élesszemű Csimpánz-gyerekek megfigyelése szerint Robi három napon keresztül leülésnél nagyon feszengett helyén és a kemény ülőhelyeket nagy elővigyázatossággal kerülte.

De bezzeg nagy volt az öröm Ormányoséknál. Tőfi egész jó bizonyítványt hozott haza s megvolt még az az öröme is, hogy legjobb barátja Riki, szokása el-

lenére ez egyszer nem utaltatott osztályismétlésre, sőt még egyetlenegy ötös sem volt a bizonyítványában.

Vastagbőrűék a nagy váratlan örömet meg is ünnepelték. Vastagbőrű néni meghívta uzsonnára Riki osztálytársait. Az uzsonna pompás volt, a hangulat kitünő, mindenki nagyszerűen érezte magát, kivéve Csimpánz Makit, aki a sok habostortától elrontotta a gyomrát, s a szegény Mackó Ferit, akit Róka Robi csúnyán rászedett.

A haszontalan Robi már régebben kiszemelt egy odvas fát s uzsonna után, mikor a vídám társaság játszani kezdett, odasúgta a Mackó gyereknek:

— Muki, nem ennél egy kis finom mézet?

(Tudta az imposztor, hogy mitől megy lépre a Mackó.)

— Mézet?! — kiáltott fel Muki csillogó szemmel. — Ennék bíz én, ha volna.

— Nohát van. Éppen az imént fedeztem fel a kertben egy odvas fát, mely telisteli van mézzel. Úgy látszik Vastagbőrűék nem szeretik és senki sem nyúl hozzá. Ha akarod, odavezetlek.

— Hallod-e Robi, nem akarsz te engem becsapni? — kérdezte Muki gyanakodva.

— Ugyan már, hogy gondolsz rólam ilyesmit? Hiszen én igazán nem szeretem a mézet, még a szagát sem állom, miért ne szereznék hát neked örömet olyasmivel, ami nekem úgy sem kell?

Olyan meggyőzően beszélt, hogy Muki mindent elhitt. Még meg is köszönte, hogy reá gondolt, nem pedig pákosztos, irigy unokatestvérére, Tenyerestalpas Dörmikére. És ő, aki rendszeren olyan lomhán mozgott, most szinte fürge lépésekkel indult meg Robival, az odvas fa irányába.

— Ez lenne az, — mutatott rá Robi egy nagy odvas fára, — csak dugd bele az orrodát, mindjárt megérezed a pompás mézillatot.

Muki bedugta a nagy buksifejét az odvas fa lyukába s onnan dörmögte: — Nem érzek én semmit.

— Csak dugd be az orrodát, jó mélyen dugd be

a fejed, így ni! — S ő maga segített bedugni jó mélyre Muki fejét.

— Nincs itt semmi méz, — morogta Muki, azaz csak szeretne volna morogni, mert a feje bent volt, mélyen bent az odvas fa üregében.

És mikor ki akarta húzni, ijedten vette észre, hogy befelé még csak ment valahogy, de ki aztán

már sehogy sem. Csak most jött reá, hogy az imposztor Róka Robi megint alaposan becsapta. Dühösen felordított, de bizony azzal nem került ki a feje a kutya-, azaz medveszorítóból.

Csak nagynehezen, sok erőlködéssel tudta ki húzni fejét, de bizony a füléről lejtött a bőr és a jobb-arc is csupa vér lett. Persze a Robi azalatt már rég-gerég ellógott és Muki nagy bömbölve szaladt vissza a többiek közé.

— Jaj, szegény fiacskám! Mi történt veled? — sikoltott fel Medve néni, aki éppen egy nagy tányér epret kanalizott. De mikor fiacskáját meglátta, lecsapta a kanalat és kitárt karokkal rohant felé.

Szegény Muki nagy bömbölés közepette beszélt el, hogyan szedte őt rá Robi.

Mondanom sem kell, hogy nagy volt a felháborodás, csak a hosszúnyakú, irigy, kiállhatatlan Zsiráf Zseni mondott olyasmit, hogy „úgy kell annak, aki olyan pákosztos, hogy még a finom uzsonna után is mézet akar enni.“ De még a szelid Gazella Gizella is megbotránkozva nézett reá tapintatlan kijelentéséért.

Vastagbőrű apó kijelentette, hogy el fog menni Rókákhoz és megmondja nekik, mit művelt az a gaz kölyök? Trombitás bácsi, Tőfi keresztapja és az őserdő Cserkészsapatának vezetője, egyhangú helyeslés mellett azt a határozatot hozta, hogy Robi semmi esetre sem vehet részt a csapat nagy kirándulásán.

Lassanként Muki is megvigasztalódott s egy félóra múlva mélabús arccal, de jóétvággyal látott neki az eper elfogyasztásának, amit Vastagbőrű néni fájdalomcsillapítónak és kárpótlásul tett elébe.

A fiúk még sokáig felháborodva tárgyalták Róka Robi gaz cselvetését. Nem mintha a kisebb és nagyobb imposztorságok elkövetése kedvük ellen való dolog lett volna. De ez a fajta beugratás, melyben az ugrató gyáván hátramarad, megszökik és semmit sem kockáztatva, keveri bajba társát, nagyon is ellenszenves dolog volt a fiúk előtt.

— Sötét jellem, — mondta Tőfi megvetőleg.

— Amellett gyöngé modora van, — húzta fel orrát Zsiráf Zseni.

A fiúk nevettek, de azért most csodálatosképpen megegyezett véleményük a pipiskedő Zsiráf Zseniével, mert Róka Robi cselekedetét mindenféleképpen és egyértelműleg elítélték.

De sokat mégsem foglalkoztak vele, hiszen Medve Muki arca is meggyógyult (legfeljebb a gyomra romlott meg egy kicsit a töméntelen csokoládétól,

meg süteménytől, mit mamája vigasztalásul beletömött.) Az őserdő csemetéi pedig már nem is tudtak másra gondolni, nem is tudtak mással foglalkozni, mint a cserkészkirándulással.

A boldog kiválasztottakat állandó figyelem és bizonyos meghatott tisztelet vette körül. Hogy ezekbe az érzésekbe nem vegyült volna egy kis irigység és féltékenység, azt bizony nem merjük állítani.

De hát ezeket az érzéseket hősieken leküzdve, arra gondoltak „hátha jövőre meg reánk kerül a sor?” S ez a gondolat megnyugtatta, sőt megvigasztalta őket.

A szülőket is valósággal lázba hozta a gyerekek készülődése. A férfiak úgy tettek, mintha nem is volnának nyugtalanok és biztatgatták az asszonyokat, hogy nem kell ilyen aggodalmaskodónak lenni. A gyerekeket életrevalóságra kell tanítani, de mi tagadás, az utolsó éjszakákon ők is keveset aludtak. Mégis nagy sor az, messze idegenbe elereszteni a gyerekeket. Na, de ott lesz Trombitás bácsi, — vigasztalták a feleségeiket. Az öreg tud vigyázni a gyerekekre meg aztán hogy szereti őket!

De a mamákat bizony nem igen lehetett megnyugtani.

Elefántmama hej be sokszor megbeszélte ezt a dolgot Vastagbőrű nénivel.

S bár Oroszlánék után Elefántné és Vastagbőrűné volt a két legelőkelőbb asszony az Őserdőben, azért nem voltak gőgösek, nem néztek ők le senkit soha. Lám, most is hogy milyen szelíden, milyen jósággal vigasztalja Elefántmama a kis Nyúlné asszonyt.

— Csak bátran, asszonyság, nem kell mindjárt mindent úgy szívére venni!... A Tapsifüles ügyes kis lurkó, nem lesz annak semmi baja, majd meglátja.

— De mikor olyan kicsike szegény — szífogott Nyúlné és a szeme még véresebb lett a szokottnál is, míg alázatosan megcsókolta Elefántné első talpát.

— Kicsi, vagy nagy, — bízatta Elefántné önmagára — az én Trombitás sógoromnak mindegyikre

egyaránt gondja van. Semmit se féljen, ha én mondom magának.

Vastagbőrűné tekintetes asszony meg az Őznét vigasztalgatta.

Azt mondom magának, fiam, hogy megerősödve, megizmosodva jön haza a fia, csak fel a fejje téns-asszony! Nem tesz jót a gyerekek a kényeztetés. Lám, az én Rikim is...

Őzné asszonyság mélabúsan pislogott maga elé. Részint mert belefáradt Riki jótulajdonságainak hallgatásába. (ezeknek felsorolásában aztán fáradhatatlan volt a tekintetes asszony), részint, mert arra gondolt, hogy könnyű ennek a hatalmas nagy darab asszonyságnak. Ha az ő kis Ödönkéjének is olyan rettenetes mancsa és vastag bőre lenne, mint Rikinek — —

De hát akármilyen nagy aggodalmak között, mégis csak felkészült a tábor, hogy Trombitás bácsi vezérlete alatt elinduljon.

HARMADIK FEJEZET.

A titokzatos nagy madár.

— Hát aztán vigyázz magadra, Tőfikém, — mondta Ormányos néni. — Itt van a rukksákod. Azt hiszem minden benne van. Fogadj mindenben szót Trombitás bátyádnak. Ne maradj el soha a csapattól. Este idejében feküdj le. Reggelire mindig egyél egy kis rizst, úgy öt—tíz kilót, mert a pusztai tej nem elég gyenge, fejlődésben lévő kis testednek.

És még sok jó tanácsot adott Ormányos néni, az aggodó anya, cserkész táborba készülő csemetéjének.

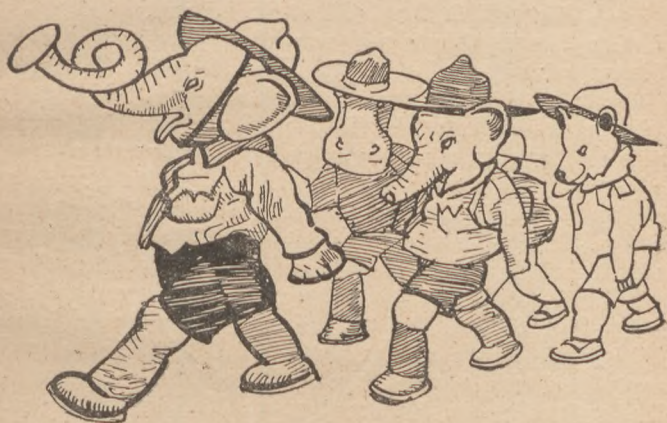
De hiszen beszélhetett. Mindaz, amit mondott, egyik fülén be, másikon kiment Tőfinek. Égett már a vágytól, hogy elinduljon a cserkészekkel, akik Trombitás bácsi vezénylete alatt bejárják az őserdőt.

— Kész vagy már, Tőfi? — kukkantott be Riki.

— Induljunk, mert különben lekéssük a gyülekezés idejét. Márpedig Trombitás bácsi felolvasta a cserkész kötelességeit és a pontosság az első között szerepelt.

— Kész vagyok már, indulhatunk, — jelentette ki Töfi s sietve búcsúzott el szüleitől.

Ormányos bácsi lepedőnagyságú zsebkendőt lengtetett távozó gyermeke után, Ormányos néni pedig még egy csomó jó tanácsot kiáltott utána, amikre Töfi már nem is hederített. Riki oldalán gyors lépésekkel haladt az őserdő cserkészeinek gyülekező táborra felé.

Egy óra múlva már az egész cserkészcsapat úton volt. Legelől Trombitás bácsi, a vezető s utána kettesével az egész jókedvű fiatal társaság.

— Ugyancsak szednünk kell a lábunkat fiúk, — mondta Trombitás bácsi, — mert délután a Zöldtő mellett akarok veletek megpihenni. Hanem egyre figyelmeztetek benneteket. A délutáni pihenő alatt senki el ne kalandozzon a csapattól, mert a Nagy Sárga Tigris, akinél vérengzőbb és kegyetlenebb álla-

tot nem ismerék, tanyázik arra. Éppen ezért, rövid pihenő után, tovább fogunk menni s másutt töltjük az éjszakát. Ameddig együtt van a csapat, addig nem kell semmitől sem tartanotok, de bizony, ha valaki elkalandozik, az nagy veszedelemnek teszi ki magát.

Az idő gyorsan telt, az őserdő nagy lombos fái között, a hűs árnyékban, élvezet volt a gyaloglás. Valahányszor új határba értek, (mert az állatok éppen úgy felosztották az őserdőt, mint mi az országokat), Trombitás bácsi elkiáltotta magát:

— Cserkészek vagyunk! Cserkészek vagyunk!

S mindaddig egy helyben maradtak, amíg meg nem jött a felelet:

— Jöhettek bátran! Jöhettek bátran.

Az őserdő törvényei rendelték ezt így, melyek bölcsen szabályozzák az erdő lakóinak életét. Ezeket a törvényeket mindegyik gyerekek meg kellett tanulni az iskolában. És Tőfi gyakran hallotta otthon szüleitől, hogy a törvényeket a Fehér Elefánt, a nagyhatalmú, a titokzatos, a magányos foglalta így össze, az őserdő lakói számára. S Ormányos bácsi néha mesélt a Fehér Elefántról, aki már több mint háromszáz éves és magányosan él az erdő egyik félreeső részében. Sem ő, sem barátai nem látták, mert az öreg csak akkor jön elő, ha valami nagy veszedelem fenyegeti az Elefántok nemzetségét. És Tőfi büszke volt, nagyon büszke arra, hogy az Őserdő híres, nevezetes törvényhozója, az ő törzséhez, az Elefánt nemzetséghez tartozik.

Az Oroszlán az állatok királya, — hallotta Tőfi gyakran az édesapjától, — ő uralkodik mindnyájunk felett. De a törvényeket, törvényt, mely minden királynál hatalmasabb, a mi törzsünkbeli Fehér Elefánt hozta. S a királyt is köti a törvény, ő sem uralkodhatik másképpen, mint annak parancsolatja szerint.

Tőfi ezelőtt is gyakran gondolt a titokzatos, nagy Fehér Elefántra. A szent öregre, ki magányosan él, kit mindenki annyira tisztel, hogy magányát nem merik zavarni.

De most a cserkészcsapat útja alatt, maga sem tudta miért, még többet járt arrafelé gondolatja, ahol az őserdő mélyén, titokzatos magányában, a nagy Fehér Elefánt lakik.

És egyszerre egy furcsa, vakmerő gondolat jut eszébe. Ha egyszer úgy fordulna a sorsa, hogy szembe kerülne a nagy Fehér Elefánttal? ... Hiszen az iskolában a Bagoly néni színe előtt sem jó megállni, ha az ember nem készült el az órára, de a szent Öreg, a nagy Fehér Elefánt, az más, egészen más ... ha ő, Ormányos Tőfi ott állhatna vele szemben? ...

Jaj, megdermednék a félelemtől, — gondolta magában Tőfi és összerázkódott.

— Hát neked mi bajod, Tőfi — kérdezte Trombitás bácsi. — Hány hajód sülyyedt el, hogy így lehajtott fejjel bandukolsz előre?

Tőfi elpirult és dehogy merte megmondani Trombitás bácsinak, hogy min töprenkedett. Ha ő valaha szemtől-szembe állhatna a nagy Fehér Elefánttal és beszélhetne vele? ... Keresztapja biztosan keményen összeszidná, hogy éretlen siheder létére ilyen vakmerő ségre mer gondolni.

A kis csapat csak ment, ment vígan előre. Lassanként egyre ritkábbak lettek a fák, mert a Zöld-tó egy nagy tisztás közepén feküdt. Már alig várták, hogy megpihenhessenek, — különösen Riki türelmetlenkedett, — szeretett volna már a tó hús hullámai között lubickolni.

Végre is a tisztásra érkeztek. Riki hurrá-kiáltások között rohant a tóhoz és pár pillanat múlva már bent lubickolt a hullámokban. De a többiek azt a nagy, furcsa madarat bámulták, mely óriási magasságban keringett és aztán szédítő sebességgel repült lefelé.

— Milyen furcsa madár, — kiáltotta Tőfi, — ilyet sem láttam még világéletemben.

De Trombitás bácsi, aki figyelmesen, összehúzott szemmel nézte a lefelé zuhanó, nagy furcsa madarat, megrázta a fejét.

— Nem madár ez, hanem repülőgép. Fiatalkoromban, mikor az állatkertben raboskodtam, láttam már ilyet. Ha az emberek repülni akarnak, hát ilyenbe ülnek.

— Igen ám, de ha így repülnek lefelé, hát hamarosan bepottyannak gépestül együtt a tóba, — vélte Tőfi.

— Nagy csacsi vagy, — kedves keresztfiám, hát nem látod, hogy esnek, zuhannak lefelé. Elromlott a gép, nem tud tovább repülni.

— Hát akkor nem lenne jobb, ha saját lábukon járnának? — véleményezte Tőfi, — akkor nem pottyognának be a tóba?

Senki sem felelt Tőfinek, mert mindenki a zuhanó gépet bámulta s azt a három alakot, kik a nagy szárnyas masinából ki-kiugrottak. A cserkészcsapat legnagyobb csodálkozására az első két alak csak lassan esett lefelé, mindkét kezükkel belekapaszkodva egy nagy ernyőbe. Az esti szél hajtotta az ernyőket és vitte-sodorta őket egyenesen a fák közé.

De a harmadiknak nem nyílt ki az ernyője. Sebesen zuhant lefelé, — egyenesen a tó kellős közepébe.

A hullámok összezsaptak felette, elmerült.

De Riki egy szempillantás alatt mellette termett, lebukott a víz alá s néhány perc múlva már a parton volt a szerencsétlenül járt emberrel, aki a nagy izgalomban elvesztette eszméletét.

— Derék gyerek vagy, Riki, — mondta Trombitás bácsi és ormányával gyengéden megpaskolta az ifjú vizilócsemete arcát. — Derekasán teljesítetted kötelességedet, büszke vagyok reád s azt kívánom, hogy minden cserkész így viselkedjen.

Riki arca ragyogott a büszkeségtől. Trombitás bácsi ugyancsak fukarkodott a dicsérrettel, s nagy dolog volt, ha ő valakinek ilyen elismerő szavakat mondott.

— Most pedig, — mondotta Trombitás bácsi, — nézzük meg, hogy mi lett a másik két pórul járt utassal? Úgy hiszem, hogy nem lehetnek messze.

— És azért aztán most később jutunk vacsorához, — morogta Farkas Feri. — Mi közünk nekünk az emberekhez? ... Mit bánjuk, hogy élnek-e, halnak-e? Törődjék kiki a saját dolgával: ez az én véleményem.

— Elég helytelen vélemény, — mondta Trombitás bácsi. — S úgylátszik, Feri fiam, te nem ismered az őserdő cserkészeinek legfontosabb törvényét, azt: hogy minden bajban lévön segíteni kell... Nem szabad igazságtalannak lenni az emberek iránt, — folytatta aztán. — Ők sem rosszabbak, mint mi, állatok. Közöttük is akad jó is, rossz is. S mit tudhatjuk, hogy ezek, akik most bajban vannak, milyenek? ...

Így szólt Trombitás bácsi s a kis csapat egyhangúan kiáltotta: Úgy van! Úgy van! Mindenki helyeselt, csak Farkas Feri mormogott, pusmogott magában valamit.

S aztán megindultak abban az irányban, amerre a szél a két szerencsétlenül járt embert hajtotta.

De még a tisztás széléig sem értek, mikor félelmes morgás hallatszott, mely mély, vérszomjas bömbölésbe csapott át. Mindnyájan megálltak, mintha földbe gyökeredzett volna a lábuk. Az őserdő lakói kivétel nélkül mind ismerték ezt a hangot s bele-remegtek. A prédáját hajszólo királytigris üvöltését hallották.

Nincs félelmetesebb és vérengzőbb vad a királytigrisnél. Még az oroszlán is elkerüli a királytigrissel való küzdelmet s rendszerint más vadászterületet választ. A többi állatot pedig állandó rettegésben tartja, mert a tigrisnek öröm a gyilkolás és gyönyörűségét leli abban, ha a nálánál gyöngébbeket egymás után szétmarcangolhatja.

A tigris hosszan, nyújtottan bömbölt — s a tisztás szélén két emberi alak jelent meg. Rogyadozó lábakkal, halásápadt arccal rohantak a csapat felé, melynek élén Trombitás bácsi állott.

Vagy ötven-hatvan lépést rohanhattak, mikor a fák közül kibukkant a Nagy Tigris. Most már nem

bömbölt, csak kidugta piros nyelvét és lassan, vér-szomjában megnyalta vele szájaszélét.

Trombitás bácsi bátor legény volt, a két embert is sajnálta, — de a királytigrissel nem volt kedve kikötni, semmiképpen sem. Éppen ki akarta hát adni a jelszót csapatának, hogy forduljanak vissza s hagyják a két szerencsétlent sorsukra. De azok, mintha csak megérezték volna, hogy mi játszódik le Trombitás bácsi vastag koponyája mögött, odarohantak s egyik Trombitás bácsi, a másik Tőfi oszloplábaiba kapaszkodott segélykérően.

Ami sok, az sok. Trombitás bácsi érzékeny szívű elefánt volt s Tőfi is könnybenúszó szemmel kérte:

— Bácsikám, mentsük meg szegényeket! — —

Trombitás bácsi most a Tigris felé fordult és udvariasan megszólította:

— Bár még sohasem láttalak szemtől-szembe, de híredet már sokszor hallottam, óh Nagy Sárga Tigris és most szívből örülök, hogy cserkészcsapatommal együtt megismerhettünk egy ilyen kíváló harcost, mint Te.

Trombitás bácsi, amint látjuk, sokat adott az illedelemre.

Aztán udvariasan még hozzátette:

— Engedelmeddel bemutatkozom. Trombitás Topogó vagyok.

— Én is sok szépet hallottam már felőled, — mondta a tigris barátságos hangon, de a szemében valami furcsa zöldes fény csillogott. — Később bizonyára nagy örömömre szolgálna, ha ilyen kíváló és okos elefánttal elbeszélgethetnék. Most azonban mindenekelőtt szeretném megenni vacsorámat. S miután ezt a két embert szemeltem ki...

Be sem fejezte mondatát, hanem megindult a két ember felé.

— Bizonyára nem nézted meg jól őket, óhtiszleltetreméltó Sárga Tigris, különben észrevetted volna, hogy milyen szájalomraméltó állapotban vannak

ezek az emberek, akik egy repülőgépen zuhantak le ide.

— Mi közöm nekem ahhoz, hogy ők milyen állapotban vannak? — kérdezte a tigris és a furcsa zöld fény még élesebben csapott ki szeméből.

— Oh, egy ilyen kiváló harcos csak nem támad meg olyan ellenséget, aki még védeni sem tudja magát. Hiszen ez méltatlan lenne híréhez, nevéhez.

— Törődj csak a magad dolgával, és ne az én

hírnevemmel — mondta a tigris, aki most már cseppet sem volt udvarias.

S egy ugrással Trombitás bácsi mellett termett.

De Trombitás elhatározta, hogy most már semmiképpen sem enged.

— Figyelmeztetnem kell téged az őserdő törvényeire, melyeket a népemből származó Nagy Fehér Elefánt foglalt össze s melyek az erdő mindegyik lakójára kötelezőek. Vagy nincs igazam tiszteletreméltó Királytigris és ismersz talán olyan állatot, kire nézve a törvény nem kötelező?

A tigris hallgatott. Az őserdő törvényeivel senki, még ő sem mert nyíltan szembeszállni.

— A törvény azt mondja, hogy szerencsétlenül járt, magával tehetetlen lényt nem szabad megtámadni. Ezeknek az embereknek kezük, lábuk véres. Alig van jártányi erejük.

A tigris és az elefánt egymásra néztek. A tigris érezte, hogy hajthatatlan vasakarattal áll szemközt. De az ellenkezés csak növelte vérszomját. Piros nyelve hegyével újra megnyalta szájaszélét. A többiek remegve vonultak hátra. Csak Trombitás bácsi és Tőfi álltak helyükön.

S ekkor a tigris váratlanul, villámsebesen a Tőfi mellett lévő emberre vetette magát. De Tőfi félelem nélkül, dühödten nekiment a tigrisnek, nem törődve azzal, hogy elpusztulhat rettenetes karmai között.

Trombitás bácsi felordított. Olyan ordítás volt, hogy az egész erdő megremegett belé, hatalmas ormányát magasba tartva, agyarát előredöfve rohant neki a tigrisnek, hogy szeretett kisöccsét megvédje.

Az elefánt a világ legszelídebb állata, ha nem bántják, még a légynek sem vét. De ha megdühödik, nincs nála félelmetesebb ellenfél, — még az oroszlán is kitér ilyenkor útjából.

A tigris is lesuntya hát fejét, otthagya prédáját és gondolta magában: szégyen a futás, de hasznos.

Tőfi, magasra tartott ormánnyal utána akart rohanni, de Trombitás bácsi visszatartotta:

— A szükségtelen verekedést kerülni kell, — mondotta. — Az emberek megmenekültek, a tigris visszavonult, ezzel be kell érünk. — Aztán ormányával gyöngéden megpaskolta Tőfit.

— Derekasán viselkedtél öcskös, büszke vagyok, hogy ilyen bátor keresztfiam van! De azért — tette hozzá mosolyogva, — máskor, főleg, ha egyedül vagy, nem tanácsolom, hogy nekimenj a tigrisnek.

NEGYESIK FEJEZET.

Az őserdő veszedelme.

Tőfiék aznap már nem is folytatták útjukat. A tigrissel való kaland mindnyájunkat megviselte s aztán a nap is leszállt, az alkonyat kezdett ráborulni az őserdőre. Márpedig idegen vadászterületen éjszaka ilyen nagy csapatnak nem szabad keresztülvonulni. Nem ismerik az ösvényeket s a kis állatokat könnyen agyontaposhatnák.

Trombitás bácsi tehát úgy határozott, hogy az éjszakát a tó mellett fogják tölteni. Elővigyázatosságból a fél éjszakán keresztül ő akart őrködni, az éjszaka másik felében pedig három-három ór váltotta fel egymást.

S míg az örök a hold fényében gubbasztottak és vigyáztak az alvó táborra, a három férfi zavartalanul beszélgetett egy nagy fa tövében. Az őserdő állatai nem ismerik, nem értik az emberek nyelvét, hiszen sohasem hallják. De ha megértették volna, édes nyugalomnak egyszerűen vége lenne.

— Ugyancsak szétmarcangolt volna a tigris, ha ez a két jószívű elefánt meg nem ment minket, — mondta az egyik. — S ha meggondolom, hogy meg sem tudjuk nekik hálálni...

— Bizony, az én szívem is összeszorul, ha meggondolom, hogy néhány nap múlva megkezdik az őserdő kiirtását és a sok-sok állatnak mind el kell pusztulnia, — folytatta a másik. — De hát mi, sajnos, mit sem tehetünk. Teljesítenünk kell a kapott parancsot.

— Ugyan, nevetségesek vagytok, — vágott közbe a harmadik. — Mi közünk nekünk ezekhez az állatokhoz. Ha elpusztulnak, hát az az ő bajuk. Az a fontos, hogy mi mentül előbb kijussunk az őserdőből és átadjuk megfigyeléseink eredményeit. A többi igazán nem tartozik reánk.

— Fúj, Edward, hogy lehet valaki ilyen kemény-

szívű, ilyen háládatlan? — kiáltott a másik. — Nem szégyeled magad? Arra nem is gondolsz, hogyha ez a két elefánt meg nem ment, akkor a tigris már régen szétmarcangolt volna bennünket.

— Lehet, — felelte az Edwardnak nevezett férfi vállat vonva. — De talán csak nem leszek olyan ostoba, hogy ezekért a buta állatokért megálljak utamon és lemondjak a jutalomról, mely mindnyájunkra vár. ha a felvett rajzokat átadjuk és tapasztalatainkról beszámolunk. A társaságnak szüksége van az erdőre és az állatoknak pusztulniok kell.

— Pedig hát ez az erdő az ő hazájuk, az ő otthonuk volna, — mondta az első férfi, szomorúan lehajtva fejét — és én bizony sokért nem adnám, ha segíteni tudnék rajtuk.

— De mivel nem tudsz, hát hagyj békében, — mordul fel Edward. — Semmi értelme sincs a sopánkodásnak, vagy a hiábavaló szóbeszédnek. Az állatokra kimondták a halálos ítéletet, pusztulniok kell, mert hiszen az őserdő kiirtásra kerül.

Még sokáig elbeszélgettek, vitatkoztak hangosan, néha haragosan. Egészen bátran beszéltek, hiszen az állatok úgysem értik, amit mondanak.

Hogyan is sejthették volna, hogy az öreg százesztendő Sóllyom, akit „Okos Fejűnek“ tiszteltek, aki hosszú éveken keresztül élt az emberek között és jól értette nyelvüket, ott ül a fejük felett a fán és minden szót meghallott. Sóllyom, az Okos Fejű nem tartozott a lágyszívű és beszédes lények közé. Aztán meg őt nem is érintette közelebbről a dolog. Hiszen ő ott élt egy nagy szikla üregében, neki mindegy, akár van őserdő, akár nincs. De aztán a sok állatra gondolt, akik mind hazátlanná válnak, akiknek mind-mind el kell pusztulniok az őserdővel együtt. Hátha tudnak magukon segíteni, ha valakitől meghallják a veszedelem hírét?

Az öreg Okos Fejű lerepült a fáról. Trombitás bácsi már aludt. Tőfi, Riki meg Farkas Feri álltak kü-

lönböző helyeken őrt. Okosfejű Tőfihez repült és elmondta neki, mit hallott fent a fa tetején.

— Én már nem várhatok tovább, — mondta aztán — azért add át az értesítést a csapatvezérnek.

Azzal már tovább akart repülni, de Tőfi visszatartotta.

— Kedves, Okos Fejű bátyám, ha már ilyen jó voltál és hírül adtad nekünk a fenyegető veszedelmet, nem adnál-e tanácsot, hogy kihez forduljunk segítségért?

Aztán még udvariasan hozzátette:

— Hiszen nemzetséged az egész őserdőben híres a bölcsességéről. És téged, Okos Fejű bátyám, úgy emlegetett Bagoly néni, a tanítónénk, mint a sugárzó értelem mintaképét.

Okos Fejű bólintott. Szemmel láthatólag nem tett rá rossz hatást Tőfi beszéde, különösen tetszett neki, hogy a tiszteletreméltó, tudós Bagoly nemzetség egyik kiváló tagja ilyen jó véleménnyel van róla. Sokáig gondolkozott, tünődött, majd így szólt:

— Ha valaki segíthet az őserdő lakóin, úgy az csak a nagy Fehér Elefánt lehet.

— A nagy Fehér Elefánt, — mondta Tőfi szinte áhítatosan, szinte megdöbbenve, mert otthon mindig csak a legnagyobb tisztelettel ejtették ki a nevét.

— És hogy lehetne neki hírül adni a veszedelmet? — kérdezte aztán.

— Hja, azt magam sem tudom. Senki sem tudja, merre lakik a nagy Varázsló.

S ezzel Okos Fejű már repült is felfelé, de aztán a magashól még lekiáltott Tőfinek:

— Talán Villámszárnyú, az öreg sas tudja.

S azzal már el is tűnt a levegőben.

Tőfi elgondolkozott. Bagoly néni azt állította, hogy Tőfinek kissé vastag a koponyája és nehezen megy bele a tudomány. De azért Tőfi elég okos fiú volt, mert íme, most egyszerre megértette, milyen veszedelem vár egész nemzetségére s az összes többi állatokra, ha

az őserdőt kiirtják. Okos Fejű azt mondja, hogy csak a nagy Fehér Elefánt segíthet . . .

Csak hogy Tőfi sokszor hallotta már Bagoly nénitől, odahaza szülőitől, meg Trombitás bácsitól, hogy a nagy Fehér Elefánt, miután az őserdő törvényeit megalkotta, visszavonult, még az Elefántok nemzetsege sem tudta, hol, merre tanyázik? Lám, Okos Fejű sem tudta . . . De hátha Villámszárnyú, az öreg sas-madár útba igazítja?

És Tőfi most már nem habozott. Elhatározta, hogy megkeresi Villámszárnyút. És addig fog menni, míg reátalál a Fehér Elefánt tanyájára. Meg fogja neki vinni a hírt az egész őserdő fenyegető, halálos veszedelemről.

És Tőfi szíve büszkén, lázasan dobogott arra a gondolatra, hogy az ő híradása révén menti meg a Fehér Elefánt az Őserdőt a halálos csapástól.

De azzal is tisztában volt, hogy Trombitás bácsi soha el nem engedné. A bácsi biztosan maga indulna neki a veszélyes útnak, de előbb haza kellene vezetni a cserkészcsapatot és ez rengeteg idővesztést jelentene.

És Tőfi elhatározta, hogy még éjszaka nekiindul az útnak. Csak Rikivel közölte elhatározását s egyben megkérte, hogy mondjon el őszintén mindent Trombitás bácsinak.

De Riki hallani sem akart arról, hogy legjobb barátja egyedül induljon neki a veszélyes útnak. Vagy megy vele ő is, vagy pedig tüstént fellármázza Trombitás bácsit.

Végre is abban állapodtak meg, hogy Tőfi és Riki együtt indulnak el, de előbb üzenetet hagynak Trombitás bácsinak, megírják neki, hogy hová mentek.

A hajnal még alig derengett, mikor Tőfi és Riki útnak indultak. Sejtelmük sem volt arról, hogy Villámszárnyú merre tanyázik s csak úgy vaktában indultak neki az őserdőnek. De mikor a madarak ébredni kezdtek, — ők a legfrissebbek az összes állatok

között, — Töfi azonnal érdeklődni kezdett, hogy ki tudja, merre tanyázik Villámszárnyú? Egyik sem tudott semmi biztosat mondani. Végre, mikor a nap már az ég közepén járt, találkoztak Fényestollúval, a hollóval.

— Villámszárnyú? ... Mostanában új tanyát keresett magának. Csak menjetek mindig abban az irányban, amerre a nap felkél. Végül egy sebesvízü patakhoz értek, annak a tulsó oldalán okvetlenül találkozni fogtok Villámszárnyúval.

Töfiék megköszönték az útbaigazítást és elindultak, amerre a holló utasítása szerint menniök kellett. De bizony nehezükre esett a járás, mert ugyancsak fáradtak voltak már mindketten, főleg Riki, aki egyre sóhajtozott, nyögött. S a fáradság mellett még az éhség is kínoztá őket. Mert az elemózsiával takarékosan kellett bánni, hiszen nem vesztegethették a drága időt étel után való futkosással.

Mind a két fiú érezte, hogy óriási feladatra vállalkozásuk, de mintha vállalkozásuk nagysága új, meg új erőt kölcsönzött volna nekik.

— Nekünk most nem szabad gyöngének lenni, — mondta Töfi barátjának. — Az egész őserdő sorsa rajtunk és a mi erőnkön fordul meg.

— Igen ... igen ... — szuszogott Riki panaszosan. — hiszen nem mondom ... Csak menjünk előre, ha már elindultunk. De amondó vagyok én, Töfi, hogy a nagylelkűségből, a jóságból is megárt a sok. Bizony kár volt azokért a mihaszna emberekért szembe szállni a tigrissel, látod, mi a hála? ...

— Bolondságokat beszélsz, Riki, — felelt Töfi barátja felé fordulva, — hiszen elmondtam neked, amit Okos Fejűtől hallottam, csak az az Edward volt hálátlan és keményszívű, a másik kettő éppen azon tanakodott, hogy lehetne-e rajtunk segíteni? Hidd el, Trombitás bácsinak van igaza: az emberek sem alábbvalók, mint mi, állatok. Van köztük jó és gonosz, nemeslelkű és hálátlan, éppen úgy, mint mi köztünk.

Aztán egy pillanat múlva hozzátette:

— És ha nem segítünk rajtuk s a nagy Sárga Tigris széttépi őket, bizonyára új embereket küldenek ki megfigyelésre, mert — ezt megint Trombitás bácsitól hallottam, — az ember olyanfajta, hogyha valamit elkezdett, nem szereti abbahagyni. Azoknak az embereknek beszédét nem hallottuk volna meg Okos Fejűtől és váratlanul érné az Őserdőt a csapás, amit talán most még el lehet hárítani.

— Csak kibírjuk ezt a hosszú utat, — sóhajtozott Riki.

— Ki kell bírunk! — felelt Tőfi, magasra tartva ormányát, elszántan csörtetett előre. Trombitás bácsi bizonyára nagyon büszke lett volna rá, ha ebben a pillanatban, így magasra feltartott ormánnyal látja kedvelt kis öccsét és keresztfiát.

Csak másnap délután érkeztek a patak partjára.

Szegény Ormányos néni, ha látta volna fiacskáját, amint egy nagy fa tövében szendereg Riki oldalán, védelem nélkül, oltalom nélkül, a sötét éjszakában.

De Ormányos néni mit sem sejtve aludt Ormányos bácsival kényelmes fekvőhelyén s mindketten olyan horkolást vittek véghez, hogy még a Vastagbőrűekhez is elhallatszott a zaja.

Másnap délután Tőfi és Riki a patakhoz értek. Riki diadalmas hurráhkíáltással vetette bele magát a vízbe s nem is akart semmiképpen sem kijönni belőle, hiába bízatta Tőfi.

— Ha már jól nem lakhattam, legalább kedvemre kilubickolom magam.

Így hát Tőfi kénytelen volt egyedül Villámszárnyú után kérdezősködni.

— Ki tudná megmondani, hogy merre tanyázik Villámszárnyú, a Sas? — kiáltotta el magát s mivel jóhangú gyerek volt, kiáltását meghallották a környék összes állatai.

S alig hangzott el a kérdés, négy, öt hang is felelt:

— Ott a fészke azon az óriási, mohostörzsű fán, de most nincs itthon.

Mit volt mit tenni, meg kellett várni Villámszárnýt. Tőfi nagyot sóhajtott, leült s irigykedve nézte Rikit, aki a vízben olyan jól érezte magát, hogy még korgó gyomráról is megfeledkezett. De hát hiába, az elefántnak nem olyan öröm a fürdés, mint a vízilónak.

Már esteledni kezdett, mikor a magasból nagy sasmadár ereszkedett le. Egyenesen a fa felé tartott, melynek tövében Tőfi gubbasztott. Nem lehetett más, mint Villámszárnýt s Tőfi habozás nélkül, tüstént meg is szólította.

— Ormányos Tőfi vagyok, — mondta udvariasan, — az elefánt nemzetségből. Barátommal, Vastagbőrű Richárddal, aki a vizilovak népéből való, — ormányával Riki felé mutatott, aki azonban még erre sem mászott ki a vízből és nagyban lerontotta Tőfi beszé-

dének hatását, — téged keresünk tiszteletreméltó Villámszárnyú. — Tőfi mérgesen nézett a lubickoló Rikire. Hiába, ennek a fiúnak nincs semmiféle úri modora. Még azt sem tudja, mint kell a bemutatkozásnál viselkedni.

Villámszárnyú, a sas elmosolyodott. Tetszett neki a kis elefánt s lejjebb libbent.

— Aztán miért jöttél hozzám, öcsém? — kérdezte és nagy, fekete szárnyait kiterjesztve ott lebegett a levegőben, Tőfi közvetlen közelében.

— Azért jöttem, hogy megtudjam, merre lakik a Fehér Elefánt? Azt mondják, te vagy az egyetlen az őserdőben, aki ismered a hozzávezető utat.

— Jaj, kis öcsém, oda nehéz, nagyon nehéz dolog ám eljutni! Aztán meg, ha odaérsz sem valószínű, hogy a színe elé kerülhetsz. Okosabban teszed, ha szépen visszafordulsz barátoddal együtt. Most csak töltsétek itt az éjszakát, nem barátságos ilyen sötétben gyerekeknek egyedül kószálni, aztán holnap reggel, kipihenten, szépen haza tértek.

— Köszönöm a tanácsodat, Villámszárnyú néni. De nekem okvetlenül el kell jutnom a Fehér Elefánt-hoz. Olyan dologban járok én, ami mindennél fontosabb s ezért arra kérlek, légy segítségemre.

Volt valami Tőfi hangjában, ami arra vallott, hogy komolyan, nagyon komolyan beszél. Villámszárnyú elgondolkozott s aztán annyit mondott:

— Rendben van. Segítségetekre leszek. De ma már késő van. Pihenjétek ki magatokat, holnap reggel majd útnak indítlak benneteket.

Riki és Tőfi nyugtalanul aludtak aznap éjjel. A gyomruk is korgott, különösen Rikié, aki a sok lubickolásban ugyancsak megéhezett s még álmában is azt sóhajtozta:

— Jaj, be éhes vagyok!... Hej, be jó volna amúgy Isten igazában jóllakni.

Tőfinek is szikrázott a szeme, de még az éhségnél is jobban kínoztta az a gondolat, hogy ime megint

elveszett egy nap s ők még mindég nem érkeztek a Fehér Elefánthoz. Pedig hát minden perc drága s ki tudja, mikor szakad a nagy, a halálos veszedelem az őserdőre?...

Villámszárnyú már kora hajnalban felébredt. Tőfit és Rikit, amint tudjuk, otthon alig lehetett kihúzni az ágyból, de most ők is korán felriadtak.

— A Fehér Elefánthoz akartok hát eljutni? — kérdezte, miközben nagy, fekete szárnyait kitérte és tetszelegve nézegette magát. (Mert Villámszárnyú felette hiú volt szépségére.) — Menjetez egyenesen keleti irányba, — amíg csak egy nagy mocsárhoz nem értek. Ott tanyázik Nyakigláb, az Óriáskígyó. Mondjátok meg neki, hogy én, Villámszárnyú tiszteltetem és arra kérem, mutassa meg nektek a Fehér Elefánthoz vezető utat. Ha Nyakiglábig elértetek, onnan már rövid idő alatt eljuttok a célhoz. De figyelmeztetek benneteket, hogy Nyakigláb szeszélyes, öreg fickó.

Aztán még megkínálta őket reggelivel s még egyszer megmagyarázva, hogy merre kell menniök s hogy hol találhatják meg Nyakiglábot, útnak indította a két gyereket.

— Hej Tőfi, be jó volna otthon a hús vízben lubickolni s utána játszani a kertben, — sóhajtott fel Riki, mikor már jó ideje kutagoltak.

— Jaj, ne is beszélj róla, — morogta Tőfi, akinek vastag buksiján kövér verejtékcseppek gyöngyöztek. Elszorul a szívem, ha haza gondolok.

S aztán kisvártatva hozzátette:

— Remélem, Trombitás bácsi megkapta az üzenetünket s így legalább nem aggódik érettünk.

— Én is remélem, mert különben — lesz nemulass, ha hazaérünk . . .

— Ugyan Riki, hogy mondhatasz ilyet? — méltatlankodott Tőfi. — Hiszen mi visszük meg a fenyegető veszedelem hírét a Fehér Elefántnak. Meglátod, mindenki büszke lesz ránk, ha majd hazaérünk.

Riki csak úgy magában pusmogta, hogy jó jó, büszkeség ide, büszkeség oda, de ő már szeretne otthon lenni.

Hát csak bandukolt a két barát, előre, mindig csak előre...

— Te Tőfi — nyögött Riki, aki már alig vonszolta magát, — mit gondolsz, jó irányban megyünk? Mert ha nem?...

— Ne félj pajtás, amíg engem látsz, — biztatta

Tőfi barátját. — Látod, a vidék mocsaras kezd lenni, már pedig Villámszárnyú azt mondta, hogy Nyakigláb a mocsarak mellett lakik. Aztán meg az iskolában is tanultuk Bagoly néninél, hogy a kígyók szeretik a mocsaras vidéket.

— Ugyan hagyj már fel az iskola emlegetésével, — pattant fel Riki. — Éppen elég bajom van úgyis. Majd megsülök ebben a hőségben, alig állok a lábamon a fáradtságtól és te még az iskoláról beszélsz.

És Riki olyan siralmas ábrázatot vágott, hogy Tőfi meg nem állhatta, — bár igazán semmi oka sem volt a vigasságra — hogy el ne kacagja magát.

ÖTÖDIK FEJEZET.

Nyakigláb és felesége.

Nyakigláb, az óriáskígyó, ugyancsak jóllakott ebédkor. Most már órákhosszat ott feküdt az iszap mellett a nedves, frissen-zöld fűben, kényelmesen elnyújtózva.

Senki sem merte volna pihenését megzavarni. Mert Nyakigláb éles, ravasz esze miatt nagy tisztelkedésben állt az állatok között s tudták, hogy ilyenkor, evés utáni pihenés közben szövi, szövögeti gondolatainak fonalát. És az, aki nem tisztelte Nyakigláb bölcsességét, az rettegett erejétől. Nem volt olyan állat, mely a félelmetes óriáskígyóra rá mert volna támadni. Hiszen tudták, mindenki jól tudta, hogy aki egyszer a rettenetes test gyűrűi közé kerül, az soha többé ki nem szabadul a fojtó ölelésből,— annak örökre vége.

Nyakigláb hát ott feküdt a mocsár partján, mikor egyszerre nehéz lépések zaját hallotta. Bosszankodva emelte fel fejét. A környékbeliék mindég elkerülték azt a helyet, ahol ő evés utáni pihenőjét tartotta s Nyakigláb mérgesen állapította meg, hogy két idegen: egy fiókelefánt és egy kis viziló zavarták meg nyugodalmát.

Elhatározta, hogy nem törődik velük, hiszen majd csak továbbmennek. Nagyot nyújtózott, miközben tetszelegve szemlélte hatalmas testét, melyen új szép, világos foltokkal ékes bőr feszült. (A régi bőrét alig egy hete vetette le.) Ám legnagyobb csodálkozására a két idegen egyenesen felé tartott és a kis elefánt megszólalt:

— Nyakiglábbal, a tiszteletreméltó óriáskígyóval beszélek?

Nyakigláb felemelte fejét és bólintott.

És az elefántcsemete így folytatta:

— Az én nevem Ormányos Tőfi, ez pedig a barát-

tom, Vastagbőrű Riki. Villámszárnyútól jövünk, óh, tiszteletreméltó Nyakigláb, aki üdvözetét küldi és arra kér téged, hogy vezess el bennünket a Fehér Elefánthoz. Fontos üzenetet viszünk neki, olyan üzenetet, melytől az egész őserdő sorsa függ.

— Én is tiszteltetem Villámszárnyút, öcsém és mondd meg neki: örülök, hogy ilyen helyes, ügyes kis legényt küldött hozzám. Ami pedig a Fehér Elefánttal való terveteket illeti, hát azt tanácslom, tégy le róla, vagy keress magadnak más vezetőt, mert én nem igen mozdulok már ki a vidékemről. Jó étvágyat mindkettőtöknek.

S ezzel Nyakigláb letette fejét a fűbe, s tovább fűzte gondolatait, ügyet sem vetve két látogatójára.

Hiába könyörgött Tőfi, hiába mondta el, hogy milyen fontos ügyről van szó, hogy milyen régóta vándorolnak már Rikivel együtt, — Nyakigláb hajthatatlan maradt. Mégcsak feleletre sem méltatta őket, méltóságteljes közönybe burkolózva feküdt a fűvön és süttette hátát a lemenő nap sugaraival.

Tőfi szinte sírt dühében. Annyi erőfeszítés és fáradalom után, most itt állnak tehetetlenül. Legszívesebben visszafordult volna, de a fáradság nagyon kimerítette őt is, Rikit is, éhesek is voltak. Nagyszomorúan leült Rikivel együtt a gyepre s búsan lógatta ormányát, azon tűnődve, hogy 'most már mihez is fogjon?

De alig telepedtek le, mikor sziszegő hang hallatszott a fejük felett:

— Nyakigláb!

Tőfi és Riki a hang irányába pillantottak s csak most vették észre, hogy az egyik hatalmas fa törzsére egy óriáskígyó fonódott s most az sziszegett Nyakiglábhoz.

Nyakigláb ügylétszik, nem hallotta a hangot, vagy legalább is tetette magát, mintha nem hallaná, mert nem felelt.

— Nyakigláb, — szólalt meg újra a fán lévő kígyó még hangosabban. — Miért nem felelsz, ha szólítalak?

— No, mi baj, Lábignyak? — sziszegte most már vissza Nyakigláb.

— Az a baj, hogy lesül a testemről a bőr afelett való szégyenletemben, hogy a férjem vagy. Végighallgattam, hogy mit mondtál ennek a két szegény gyereknek. Mondhatom, gyönyörű viselkedés. Itt fekszel egész nap és sütteted hátadat a nappal, semmi dolgod sincs és ezt a két jóra való gyereket nem akarod elkísérni ahhoz a Fehér Elefánthoz. Itt fekszel és nyujtózkodol, ahelyett hogy megkínálnád őket valamivel, mert hiszen biztosan éhesek szegénykéek. Aztán még csak feleletre sem méltatod őket. Szégyeld magad!

S folyton pörölve Lábignyak, az óriáskígyó élete párja lecsúszott a fáról. Nyakigláb úgylátszik papucs alatt élhetett és nagyon félt a feleségétől, mert Tőfiék őszinte örömeire nem mert válaszolni serényen pergő nyelvű feleségének, csak úgy magában sziszegett valamit.

— Szegény kicsikék! — mondta óriáskígyó néni és hosszú, hegyes nyelvével barátságosan megnyalta Rikét meg Tőfit. Fáradtak vagytok, úgy-e? Node se baj, Lábignyak néninél kipihenhetitek magatokat s jól is lakhattok, úgy ám!

S a derék néni fűgén ide-oda kígyózott s egy-két perc múlva finomabbnál finomabb ételeket rakott a két ifjú vándor elé.

— Te pedig, Nyakigláb, — fordult aztán férjéhez, — szedd össze a sátorfádat és indulj el velük! Vidd el őket a Fehér Elefánthoz. Vigyázz reájuk, hogy semmi bajuk se legyen, útközben lásd el őket étellemmel, ha fáradtak, pihenj meg velük, egyszóval gondod legyen reájuk, Nyakigláb!

— Jó, jó, — mondta Nyakigláb, búsan sziszegve. — Elmegyek velük, vigyázok reájuk, mindent megteszek, csak már ne pörölj velem, feleség.

— Nohát akkor csak indulj el velük, egy-kettő, mihelyst kipihenték magukat. Igaz, el ne felejtsem, holnap, napnyugtakor a Barna medve meg fog látogatni. Tanácsot akar kérni, hogy mit csináljon a fiával, aki nem akar tanulni? Ne morogj Nyakigláb, ne sziszegj Nyakigláb, inkább örülj, hogy ilyen bölcs kigyó hírében állsz és mindenki hozzád jön tanácsért... Nem is mentem volna hozzád feleségül, ha nem te lennél a legokosabb kigyó az őserdőben. Azért hát azt mondom, ne szaporítsd a szót, hanem...

— Jó, jó, — egy szót sem szólok már, — sziszegte csendesen Nyakigláb.

Tőfi és Riki hamarosan kipihenték magukat. Lábignyak néni szigorú tekintetére hát nagy sóhajtozás közepette Nyakigláb abbahagyta az édes pihenést. A két csemete elbúcsúzott az óriáskigyó nénitől, szépen megköszönve a finom vacsorát. Aztán, — félelemtől dobogó szívvel és tisztes távolságban tartva magukat vezetőjüktől, elindultak Nyakiglábbal.

Am úgylátszik, Nyakigláb csak kényelmes természetű és lusta volt, — de korántsem rossz szívű. Nem szerette megszakítani kényelmes pihenését, nem szeretett senkiért sem elindulni, de ha már egyszer útnban volt, inkább jót tett, mint rosszat.

Meg aztán mi tűrés-tagadás, félt is az ő pörölös, élesnyelvű élete párjától, aki indulás előtt még egyszer lelkére kötötte, hogy vigyázzon a két csemetére.

Lassanként Tőfi és Riki félelme is elmúltott s most már nem tartották magukat olyan tisztes távban az óriáskigyótól, aki zajtalanul, gyorsan siklott előre hatalmas, izmos testével.

Tőfi és Riki alig bírták az iramot, különösen Riki fújt, lihegett, s végre is arra kellett kérnie Nyakiglábot, hogy pihenjenek meg egy kicsit, mert ő már nem bírja tovább.

Rövid pihenő után továbbindultak. Végre Riki őszinte öröme ré tóhoz értek. Riki örömujaon-

gással vetette magát a vízbe s nem hiába nyert első díjat az ifjúsági úszóversenyen, — de gyorsan is szelte a hullámokat. Tőfi, aki sokkal rosszabb úszó volt, mint barátja, Nyakiglábbal együtt szépen megkerülte a tavat.

Tőfi és Riki útközben bámulva tapasztalták, hogy Nyakiglábnak milyen óriási tekintélye van. Az összes állatok mind tiszteletteljesen köszöntették s udvariasan kitértek útjából.

Igaz, a tökéletlen Tőfi meg nem állhatta, hogy barátja fülébe ne súgja, mit szólnának a tisztelettel hajlongó alakok, ha hallanák, amint Lábignyak néni odahaza pöröl férjeurával? ... Ám az óriáskígyó szerencsére nem hallotta meg Tőfi gúnyos megjegyzését.

Tekervényes úton haladtak előre s egyre kevesebb s kevesebb állat taposta az ösvényeket.

— Közeledünk a Fehér Elefánt tanyájához, — mondta Nyakigláb s a hangja ünnepélyessé vált, mikor ezt a nevet kiejtette.

S aztán ugyanolyan hangon tette hozzá:

— Itt már az ő birodalma kezdődik. Itt már senki sem jár, csak az, aki hozzá igyekszik.

És ott álltak mindahárman a Nagy Fehér Elefánt birodalmának határánál. A sötétség már leszállt az őserdőre, s ünnepélyes csend vette őket körül. Nyakigláb felszegte fejét, s óriási teste mozdulatlanul terült el a földön. Belebámult az éjszakába.

Riki és Tőfi ott álltak mellette, izgatottan dobogó szívvel.

Igy álltak, vártak némán, mozdulatlanul a sötétben, a nagy csendben, míg végre Nyakigláb megszólalt:

— Kövessetek!

HATODIK FEJEZET.

A Fehér Elefánt.

A vidék, melyen jártak, elhagyatott volt. Nyakigláb úgylátszik jól ismerte az utat, mert a félhold s a csillagok sápadt, gyenge világánál is biztosan, habozás nélkül vezette két társát.

Csend volt. Lépteik zajára csak néhány nyul rezzent fel álmából.

— Mire a hajnal derengeni kezd, odaérünk, — mondta Nyakigláb.

De Riki már nem bírta tovább a járást.

— Rettentő fáradt vagyok, — lihegte, — jobb lenne, ha megpihennék és bevárnálak titeket, ameddig vissza nem jöttök.

Tőfi semmikép sem akart ebbe beleegyezni. Azt mondta, hogy várjanak, amíg Riki ki nem pihen magát. De Nyakigláb kijelentette, hogy ennek semmi értelme sincs. Ha most meg is pihennek, mindannyian, Riki hamarosan elfárad s ők rengeteg időt veszítenek.

— Már pedig, aki a Fehér Elefánttal akar beszélni, annak legjobb, ha hajnaltájt érkezik. Később ugyanis a Tiszteletreméltó Öreg belemerül gondolataiba és ilyenkor nem tanácsos, de nem is illő megzavarni.

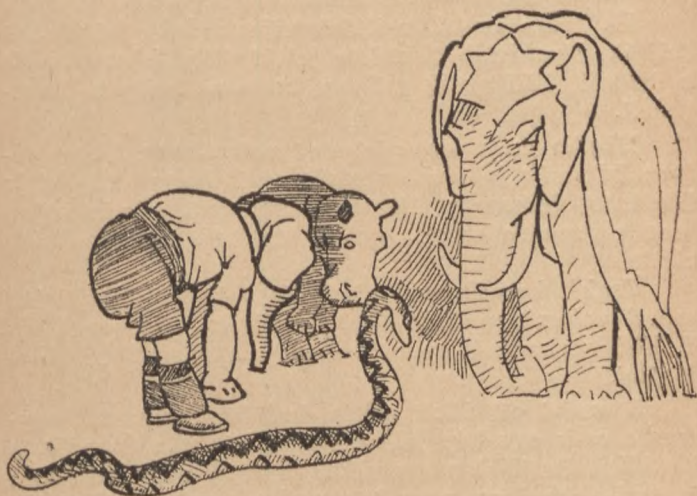
Tőfi belátta, hogy Nyakiglábnak igaza van s ezért lelkére kötve Rikinek, hogy el ne mozduljon arról a vidékről, ahol most lepihent, elvált kedves barátjától.

És csak mentek előre Tőfi és Nyakigláb. Az óriáskígyó elismerően állapította meg magában, hogy a kis elefánt jól bírja a gyaloglást. Egy szóval sem panaszkodik fáradtságról. Mikor felderengett a hajnal, a korareggeli fakó világosságban Nyakigláb egy

hegyre mutatott, mely ott emelkedett előttük és így szólt:

— Ennek a hegynek barlangjában tanyázik a Fehér Elefánt. — Tőfi megkönnyebbülten sóhajtott fel.

S csak akkor kezdett újra remegni, mikor Nyakigláb a hegy lábához érve, azt mondta: Mielőtt tud-

tára adnám a tiszteletreméltó öregnek, hogy beszélni szeretnénk vele, gondold végig alaposan, hogy mit is akarsz mondani?

És Tőfi szíve gyorsan, izgatottan dobogott, mikor Nyakigláb a nagy hajnali csendben, melyet alig, alig zavart meg egy-két madár csicsergése, furcsa, sziszegő hangján hangosan így szólt:

— Óh, tiszteletreméltó Fehér Elefánt!

Háromszor szólította az óriáskígyó a Fehér Ele-

fántot s aztán elhallgatott, hatalmas testével gyűrűalakban terülve el, mozdulatlanul a földön.

Egy-két pillanatig csend volt, aztán egyszerre a hegy üregéből mély, bűgő hang hallatszott.

— Ki szólít?

— Nyakigláb, az óriáskígyó, és az elefántok nemzetségéből való fiatal Ormányos Tőfi, aki fontos ügyben szeretne veled beszélni, óh, tiszteletreméltó Öreg.

— Várjatok! — hallatszott a hegy felől.

És aztán óriási, méltóságteljes alak közeledett feléjük. Nyakigláb tisztelete jeléül félig felemelkedett a földről, Tőfi pedig mélyen, nagyon mélyen meghajolt.

Mintha csak most értette volna meg, hogy milyen bátorság, sőt vakmerőség volt, hogy a Fehér Elefántot felkereste. Mintha csak most értette volna meg s zavarodottan, egész testében remegve állt előtte.

Csak homályosan hallotta, hogy Nyakigláb mond valamit s aztán tiszteletteljesen félrevonul. És ő, Tőfi ott maradt szemtől szembe a nagy Fehér Elefánttal.

S amint ott állott előtte, lesütött szemmel, egyszerre csak egy kép jelent meg előtte. Az Őserdőt, a hazáját látta Tőfi maga előtt, de nem a frissen zöld tavaszi ruhájában, nem is a nyár és az őszi színpompájában, sem esős évszakban, mikor az állatok lába belesüpped a sáros talajba.

Az őserdő, melyet Tőfi látott, pusztulóban volt. A hatalmas fák baltacsapások alatt fájdalmas nyögéssel és recsegéssel dőltek ki. Feldúlt otthonukból menekülő állatok ordítva estek össze puskagolyóval testükben. S az őserdő — a haza — határáról nagy vörös láng csapott fel s villámgyorsan terjedve egyik fáról a másikra, egyre mélyebben perzselte fel az erdőt, minden életet elpusztítva.

Tőfi behúnyta szemét és mégis látta az erdőt.

baltacsapások alatt vérezve, lángok martalékául. S mintha erre a látványra minden csepp vér a szívéhez futott volna. most már nem félt, de bátran, lázasan dobogó szívvel kezdett beszélni a veszedelemről, mely az őserdőt fenyegeti. A veszedelemről, melyről az öreg Súlyom értesítette.

— Jól van, fiam, — bátor, ügyes legény vagy — mondta a Fehér Elefánt. — Jól tetted, hogy eljöttél hozzám ezzel a hírral. Nos, csak pihend ki magad szépen, látom rajtad, hogy ugyancsak fáradt vagy... A többiről még beszélünk.

S azzal a Fehér Elefánt visszatért barlangjába.

De kisvártatva egy csapat fecske szállt a magasba. Ám a fecskék szokása ellenére különváltak s mindegyik más irányba repült.

Tőfi alig állott lábán a fáradtságtól s nemsokára mély álomba merült. Csak arra ébredt fel, hogy valami nedvesség érintette arcát. Nagynehezen felnyitotta szemét. Nyakigláb feküdt mellette s a nedvesség az óriáskígyó nyelve volt.

— Kelj fel, Tőfi, ugyancsak későre jár az idő. Ennünk kell valamit s aztán a Fehér Elefánt még beszélni akar veled.

Tőfi jó étvággal látott neki az evésnek s annyira belemerült a falatozásba, hogy észre sem vette: a fecskék egymásután szállingóztak vissza s berepülnek a Fehér Elefánt barlangjába.

És aztán különös, nagyon különös dolognak lettek tanui mindketten. Tőfi odahaza nem győzte eget elmondani s még elefántcsaládapa korában is gyakran elmesélte, hogy mi történt ott a Fehér Elefánt tanyáján?

A Fehér Elefánt kijött barlangjából, felmászott a hegytetőre s ott elbőmbölte magát. Hatalmas, mély hangja messzire elhallatszott. A Fehér Elefánt birodalmában lakó nyulak nemzetsége meghallotta ezt a bőmbölést s megindultak.

A legtöbbje még soha, soha sem hallotta ezt a hangot s mégis ismerték.

Nagyapáról apára, apáról fiúra szállott az őserdőben a tanítás, hogyha megszólal a mély, hatalmas hang, mindenkinek, aki a nyulak nemzetségéhez tartozik, a hegy felé kell sietnie.

És megindultak. Elöl a fiatalok, akik a leggyorsabban szaladnak s utánuk, mögöttük, az öregebbek, végeláthatatlan sorokban özönölve, gomolyogva a hegy felé.

S mikor odaértek a hegy lábához, hunyorgó szemüket a Fehér Elefántra függesztették. S a Bölcs Öreg így szól hozzájuk:

— Nyulak! nemzetsége, jól figyeljete! Ha befejeztem szavaimat, tüstént elindultok és megvizitek a hírt az őserdő minden tájékába, minden nemzetségnek, hogy az emberek megtámadják az erdőt. Most érkeztek meg a fecskék s azt mondják, hogy napnyugta felől gyülekeznek az erdő ellenségei. Vigyéték meg ezt a hírt az erdő lakóinak és mondjátok meg nekik, hogy én, a Fehér Elefánt, felszólítom őket: induljanak meg, valamennyi nemzetség, valamennyi tagja napnyugati irányba, az erdő széle felé. Induljatok!

És a nyulak áradata megfordult s rohant vissza felé. Egy darabig együtt szaladtak, de aztán nemsokára szétvált a csapat, gyors lábaikkal szanaszét száguldvá az őserdőbe, vitték a hírt, mely egyszeribe megmozdította az egész vadont.

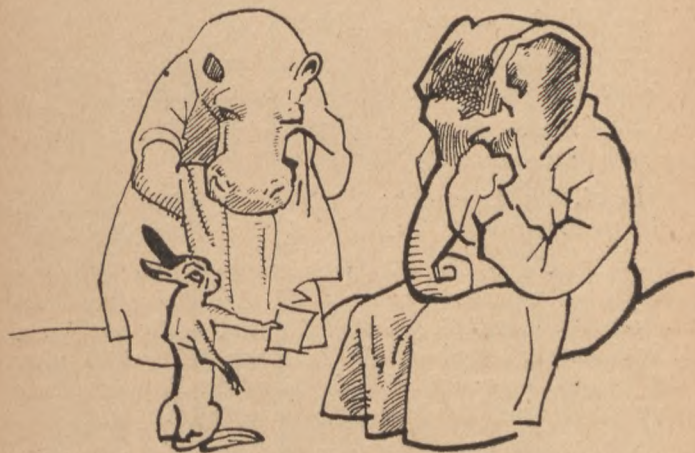
Így jutott el az Ormányos-tanyára, ahol szegény Ormányos néni minden nap három tucat zsebkendőt sírt tele Tőfi fiacskája után.

Hiába vigasztalta férje, meg Trombitás bácsi, — aki szegény Tőfi eltűnése óta elvesztette régi jókedvét, — Ormányos néni, egyre csak azt hajtogatta, hogy Tőfinek biztosan valami baja esett, s ő érzi, bele fog pusztulni a szörnyű izgalomba.

Nem is akart, senkivel beszélni, Vastagbőrűné asszonyomat kivéve, aki meg elveszett Rikikéje miatt zokogott.

Aznap, mikor a nyulak meghozták a Fehér Elefánt parancsát, együtt ült a két mama és sűrű könnyek közepette a két elveszett csemetéről beszéltek.

— Istenem, Istenem, szegény, drága kis Rikim, —

sóhajtott fel Vastagbőrűné. — Mindig csak örömet okozott nekem. Mindig. Olyan jó, becsületes, tisztaszívú gyerek...

— Akárcsak az én Tőfim. Jaj, csak tudnám merre van szegényke? — És Ormányos mama hangeszívú zokogásban tört ki.

— Feleség, — kiáltotta izgatottan Ormányos bácsi, aki éppen most érkezett haza. — Nagy ujságot hozok. Az őserdőt megtámadták. El akarják pusztítani, fel akarják perzselni. A Fehér Elefánt parancsára

mindannyiunknak el kell indulnunk. És a hirt senki más nem vihette meg a Bölcs Öregnek, mint Tőfi és Riki. Hiszen azt az üzenetet hagyták Trombitásnak, hogy a Fehér Elefánthoz mennek. Biztosan megtudták valahogy a tervet és...

— Csak már itthon lenne szegény kicsikém, — sóhajtott fel Ormányos néni.

De Ormányos bácsi felemelte ormányát és önértzetesen jelentette ki:

— Büszke vagyok a fiúra!

— Csak már épen, egészségesen látnám — és Ormányos néni szemét újra ellepte a könny.

— Csiup, csiup, jónapot kívánok. Ormányosékhoz van szerencsém?

Fecskemadár ereszkedett le a magasból a kertbe, ahol Ormányosék és Vastagbőrű néni üldögéltek.

— Ormányos Tőfitől és Vastagbőrű Rikitől hozok üzenetet, — mondta aztán. — Jól érzik magukat, útban vannak hazafelé. A Fehér Elefánt pedig azt üzeni Tőfi szüleinek, hogy büszkék lehetnek fiúkra! Ő vitte meg, semmi veszedelemtől és fáradságtól vissza nem rettenve, az őserdőt fenyegető veszedelem hírért.

A boldog szülők azt sem tudták, sírjanak vagy nevéssenek-e örömükben?

Ormányos néni tüstént megvendégelte a kedves fecskét s lelkére kötötte, hogy ne kerülje el házatáját, hanem érezze magát szívesen látott vendégnek, valahányszor csak arra jár.

Hát még mekkora volt az öröm, mikor Tőfi és Riki másnap délelőtt megérkeztek! Akkor már az egész vidék nagy mozgalomban volt, mindenki készülődött a nagy útra. Hiszen minden épkézláb állat elindul a Fehér Elefánt parancsához híven napnyugta felé. Csak a gyerekek és öregek maradtak otthon.

HETEDIK FEJEZET.

Az őserdő megindul.

És az őserdő megindult... Végeláthatatlan, sűrű sorban vonultak az állatok, nemzetségek szerint. Azok, akik máskor acsarkodva támadtak egymásra, most

békésen megfértek egymás mellett, — a közös veszedelem tudata minden torzsalkodást, minden egyenlenséget megszüntetett.

Mentek napnyugta felé az őserdő széle felé.

Mentek a farkasok komor, sötét csapatban és a rókák, hosszú orrukkal idegesen szimatolva. Mögöttük a medvék nagy, lomha, cammogó léptekkel. Utánuk a

szelíd állatok jöttek, sűrű egymásutánban a szarvasok, vadkecskék, a hosszúnyakú zsiráf, a csikostestű zebra.

Mögöttük pedig ruganyos lépésekkel karcsú, izmos testüket megfeszítve, a párducok lépkedtek és a tigrisek, piros, kegyetlen nyelvükkel meg-megnyalva szájukat.

Szép, komoly fejüket méltóságteljesen magasba tartva, vonultak előre az oroszlánok és utánuk zajtalanul a kígyók nemzetsége, Nyakiglábbal az élükön... És leghátul jöttek az elefántok s hatalmas testük, súlyos lépéseik alatt szinte döngött a föld.

A kék eget eltakarta szemük elől a sok-sok szárny: a madarak szárnya, kik éppen úgy, mint az erdő többi lakói, megindultak a Fehér Elefánt parancsára.

Így értek az erdő szélére.

*

Egy nagy csapat durvaarcú férfi táborozott ott az erdőszélen, egy nagy tisztáson. Most éppen mindannyian falatoztak s egyik-másik nagyot húzott a butykosból, mely aztán kézzől-kézre járt.

— No, Péter — fordult az egyik nevetve egy rokonszenves arcú, szőke legényhez, — még mindig úgy fáj a szíved az őserdő miatt? Edward azt mondja, hogy amióta az elefántok megmentettek a tigrisek karmai közül, állandóan azt hajtogatod, hogy az őserdőt nem szabadna elpusztítani?

— Edwardnak igaza van, — mondta Péter száraz, rideg hangon. — Én csakugyan embertelenségnek tartom, hogy annyi állatot elpusztítsunk, csakis azért, hogy nekünk, embereknek, ezentúl több vetőföld álljon rendelkezésünkre.

A körülötte ülők hangosan nevetni kezdtek:

— No, hiszen... Furcsa ötletei vannak Péternek?! Mi közünk nekünk az állatokhoz?... Talán bizony még azokat is kíméljük?! — kiabáltak.

Edward vetett véget a lármának.

— Fiúk, itt az ideje, hogy munkához fogjunk. Nem azért kapjátok a fizetést, hogy egész nap igyatok és egyetek. Neki kell fogni az erdő égetéséhez.

Péter arcára árnyék borult. Szívből sajnálta a sok-sok állatot, kiknek most el kell pusztulniok. De aztán felsóhajtott és vállat vont. Végre is ő csak fizetett munkásember, akárcsak a többiek s azt kell tennie, amit Edward, a munkavezető parancsol.

— Milyen furcsa zaj, — mondta aztán. — Már régóta hallom, de most egyszerre erősödik és...

Nem fejezte be a mondatát, mert az ég egyszerre elborult. Nem zivatarfelhők közeledtek, de sötétszárnyú madársereg. Megszámlálhatatlan sokaságban gomolyogtak a levegőben s vijjogva szálltak lejjebb, egyre lejjebb.

Az emberek ijedten védekeztek, de a sok sötét szárnytól alig láttak valamit és a sok éles csőr belehasított bőrükbe.

És mély, hörgő üvöltéssel, fogaikat csattogtatva rohantak előre a farkasok. Utánuk a rókák, szűkülve. Jöttek a zebrák és hosszú nyakukat előrenyújtva a zsiráfok. Hosszú lépéseikkel a párducok és vérszomjtól villogó szemmel a tigrisek. Aztán jöttek az óriáskígyók, sziszegve, s a fák közül mély, félelmetes morgás hallatszott: az oroszlánoké.

De őket már nem várták be az emberek. Futottak ész nélkül, futottak már, mikor a farkasokat meglátták. Futottak és meg sem álltak az első faluig, ahol aztán reszketve és félelemtől verejtékezőn beszéltek el, hogy az egész erdő meg van babonázva s az összes állatok megtámadták őket.

És a falubeliek, a benszülöttek sápadtan néztek maguk elé és arra gondoltak, hogy jaj annak, aki az őserdőt megtámadja?

A Fehér Elefánt alig bírta visszaparancsolni a sok, fölízgatott állatot az őserdőbe. S néhány napon ke-

resztül még lázas izgalomban volt az egész erdő, mindenki csak a támadásról beszélt, melyet azontúl nem mertek többé az emberek megismételni.

Az elmúlt veszedelemről beszéltek és ünnepelték Tőfit és Rikit, akik önfeláldozó módon, merthogy nagyon szerették hazájukat, az Őserdőt, megvitték a veszedelem hírét a Fehér Elefántnak, a hatalmasnak, a törvényhozónak, kinek bölcsessége mindnyájuk életét megmentette.

(Vége.)

n-
m

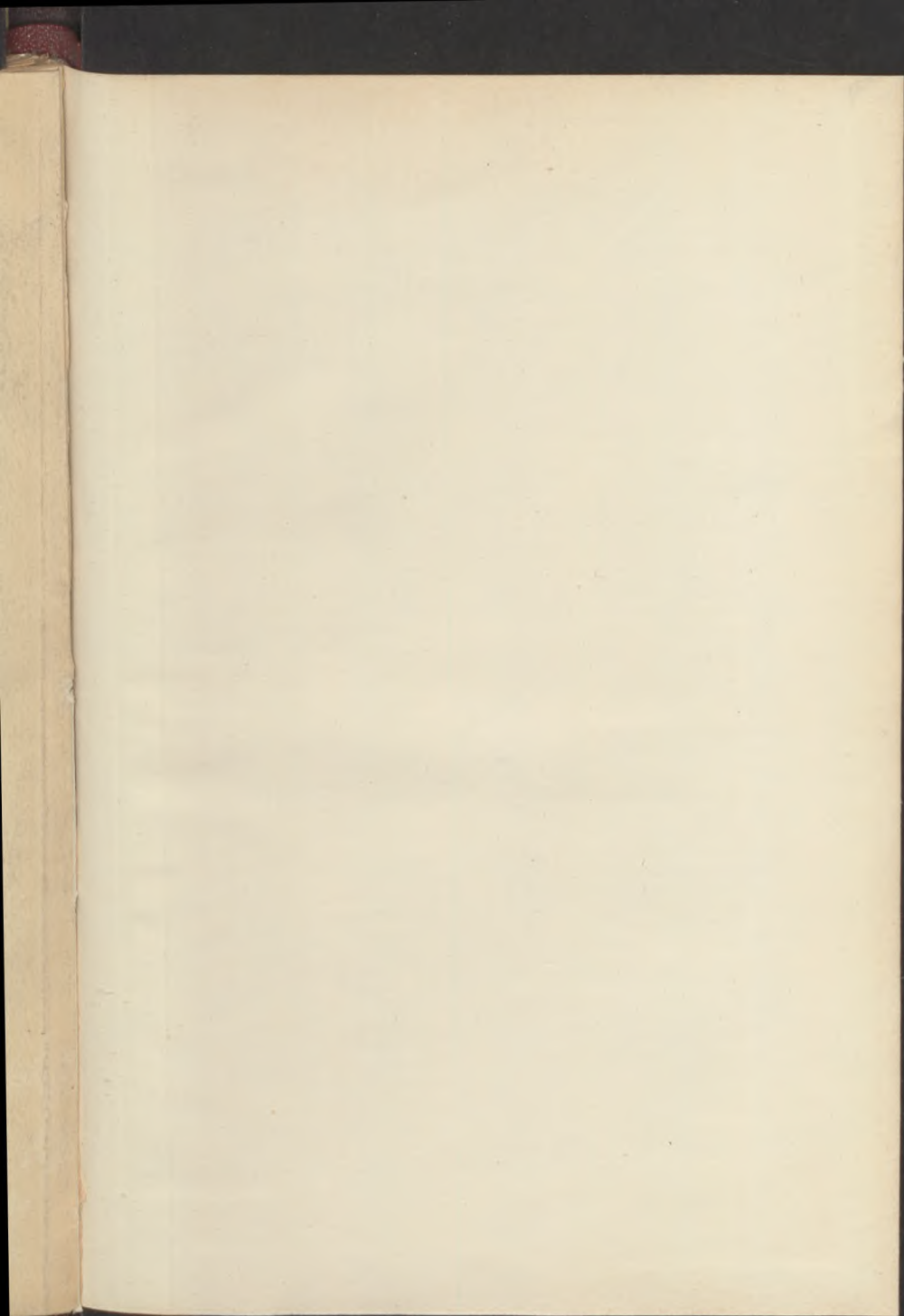
k
a-
e-
a
st

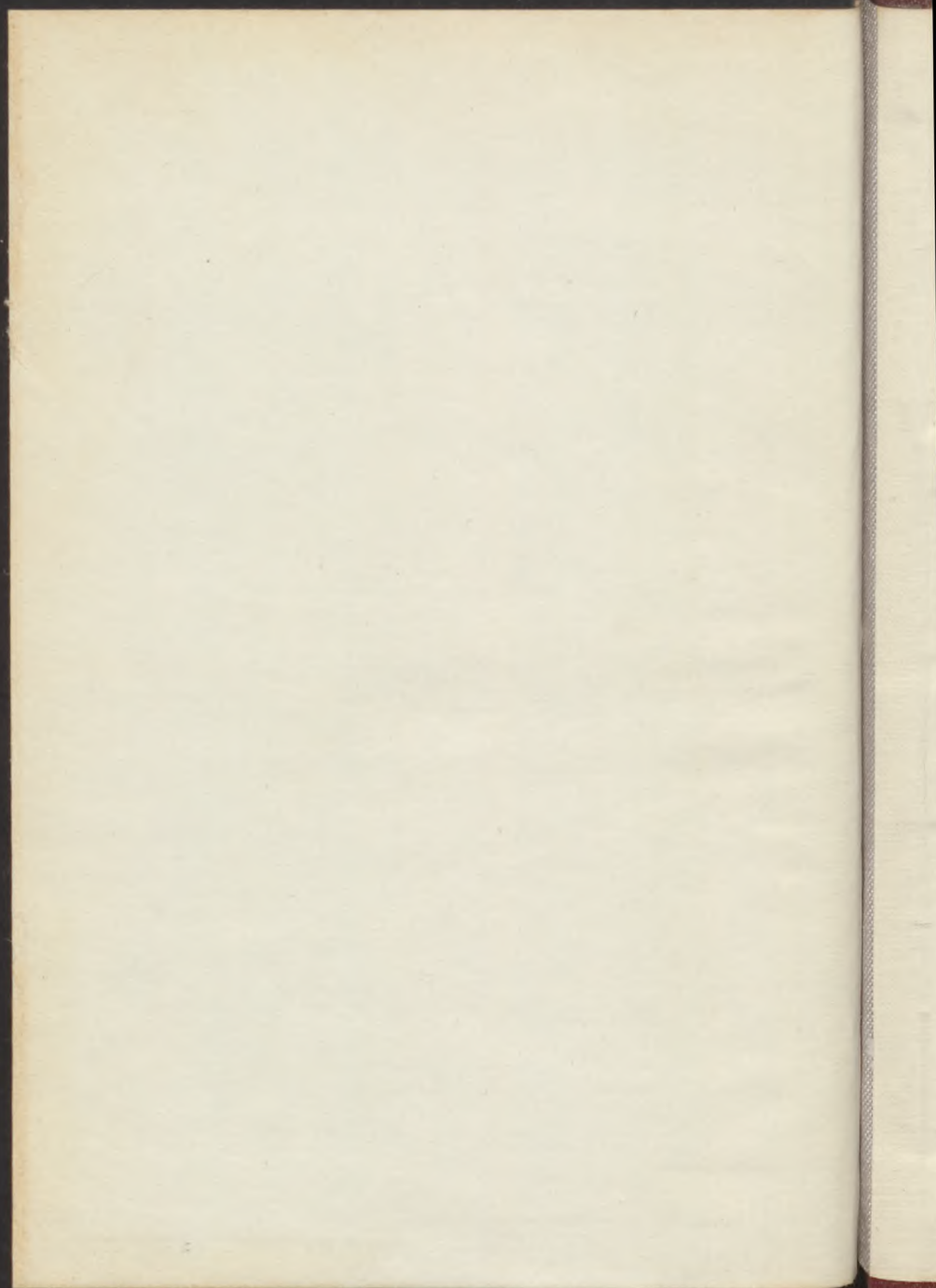
AZ ÉN UJSÁGOM KÖNYVEI

a legnépszerűbb, legolcsóbb gyermek- és ifjúsági könyvek.

Egy kötet ára 60 fillér.

<i>Avar Gyula: Aranyszívú Jancsi</i>	<i>Kertész Mihály: Senki Tamás</i>
<i>Avar Gyula: Bűvös kard</i>	<i>Kosáryné Réz Lola: A babakanál</i>
<i>Bárdny F.: A fejetlen ló kincse</i>	<i>Kosáryné Réz Lola: Boszorkányvár</i>
<i>Benedek Elek: Edesapám falujában</i>	<i>Kosáryné Réz Lola: Ellenség a hegyoldalon</i>
<i>Benedek Elek: Gyermekkor történetek</i>	<i>Kosáryné Réz Lola: Meszes Palkó</i>
<i>Benedek Rózsai: Az I. b lapot szerkeszt</i>	<i>Kosáryné Réz Lola: Szinbáz</i>
<i>Benedek Rózsai: A kis művész</i>	<i>Lőrinczy György: Ketyegő Mátyás</i>
<i>Benedek Rózsai: A nagy varázsló</i>	<i>Lőrinczy György: Mátyás földjén</i>
<i>Boronkay András: Janika</i>	<i>Majthényi György: Az anya mindig segít</i>
<i>Dánielné Lengyel Laura: Ormányos Tófi szöke</i>	<i>Majthényi György: A kis verkleisin</i>
<i>Ego: Bandi gyárat épít</i>	<i>Majthényi György: Mese a csodaállatról</i>
<i>Ego: Biri és a nagyvilág</i>	<i>Móra Ferenc: Csalavári Csalavér</i>
<i>Ego: Az elemisták lázadása</i>	<i>Pálosi Éva: Tóbiás</i>
<i>Ego: Palkó és a pilótája</i>	<i>Pogány Elza: Az emberevő</i>
<i>Farkas Pál: Szerencsekeresők</i>	<i>Sas Ede: Petőfi hegedűse</i>
<i>Gaal Mózes: A koldusvezető</i>	<i>Sebők Zsigmond: Mackó úr a Balatonon</i>
<i>Gaal Mózes: Nonni</i>	<i>Sebők Zsigmond: Mackó úr vendégei</i>
<i>Gaal Mózes: Vasárnapi emlékek</i>	<i>Szomaházy István: Utazás a piros kocsin</i>
<i>Iff. Gaal Mózes: Aladin csodalámpája</i>	<i>Tábori Pál: Cserkész-sziget</i>
<i>Iff. Gaal Mózes: A csodaló</i>	<i>Tábori Pál: No, de Cinke</i>
<i>Iff. Gaal Mózes: Hasszán története</i>	<i>Tábori Piroska: Barlanglakók</i>
<i>Iff. Gaal Mózes: Játszunk színház</i>	<i>Tábori Piroska: Egy lugas története</i>
<i>Iff. Gaal Mózes: A mesebeli herceg. Az ezeregyéj meséiből</i>	<i>Tábori Piroska: Mesemondó Jánoska</i>
<i>Gracza János: Három hét a Tiszán</i>	<i>Tábori Piroska: Naggyárosi verebek</i>
<i>Gyökössy Endre: Gyula diáknak készül</i>	<i>Tábori Róbert: A jégtündér</i>
<i>Herczeg Ferenc: A bujdosó bábu</i>	<i>Tutsek Anna: Huska vándorlása</i>
<i>Jeszzenszky T. Irén: Laci megjavul</i>	<i>Vándor László: Felhők között</i>
<i>Jókai Mór: A leaotungi emberkék</i>	<i>Vig György: A magyar diák</i>
<i>Kertész Mihály: A gyémántkőves mellű</i>	

1971 AUG 24

